

egmont højskolen

Årsskrift 2022

Udgivet af

Egmont Højskolen og
Egmont Højskolens Elevforening

Redaktion

Eva Carlslund
Michael Pedersen
Søren Møllgaard Kristensen
Stevie Kørvell

Egmont Højskolen

Villavej 25, Hou
8300 Odder
tlf. 87 81 79 00
mail@egmont-hs.dk
www.egmont-hs.dk
facebook.com/egmonthojskolen/
instagram.com/egmonthojskolen/

Elevforeningen

v/Jens Bork
Vestervænget 39
7323 Give
tlf. 75 73 19 95
elevforening@egmont-hs.dk
elevforening.egmont-hs.dk

Tryk

Johansen Grafisk
Niels Kjeldsens Vej 25
7500 Holstebro

December 2022

Forsidefoto: Vores japanske elev Juri Murakami har portrætteret en del af eleverne i broderi

Årsskrift 2022

Indhold

Prolog	5
Egmont og Hous kridt-team	7
Vor moder.	8
Det din far glemte at lære dig	11
Dejligt at komme tæt på et dyr	12
Tanker om Egmont Vestergaard.	14
Nyt aktivitets- og bevægelsesområde	16
Teaterkoncert.	18
Tak for sangen, Egmont.	24
Gullash.	28
Hou Søsportcenters 25 års jubilæum	32
Et søsportcenter til fremtiden	32
Skulle være lønmodtagere, gerne med handicap	34
Pønserier.	36
Tør at tage en chance	40
Egmont Højskolen inviterer på fællessang, god mad og samtale	41
Et travlt 50-års jubilæum for Ungdomskredsen.	46
Årets foredrag og koncerter.	51
Fra ukrainske flygtninge til elever på Egmont	57
Gammel elevdag / elevstævne.	58
Elevforeningens bestyrelse	61
Elevhold forår 2022	62
Elevhold efterår 2022	63
Skolens ansatte.	64
Skolens bestyrelse	65

Prolog

Kære læser af årsskriftet. Tak for at du stadig læser med.

En af mine yndlingssange fra højskolesangbogen starter således:

*Tit er jeg glad og vil dog gerne græde,
thi intet hjerte deler helt min glæde.
Tit er jeg sorrigfuld og må dog le,
at ingen skal den bange tåre se.*

Teksten er fra Ingemanns "Tit er jeg glad" nr. 77.

Det er en sang om livet, en sang om kærligheden og i virkeligheden en signatursang om højskolelivet. Højskolelivet er intenst, mangfoldigt og så bredt, at det næppe kan rummes i en bid eller et åndedrag. Det er altid paradoksalt og udspændt mellem alt det gode og alt det udfordrende.

Vi har i den grad haft et godt år. 14 dage kostede coronanedlukningen af forårssemestret, hvor vi sammen genlærte, hvad det vil sige, at være en del af et stærkt fællesskab, hvor en-meters afstanden ikke længere skulle overholdes og alle de mennesker, der i en særlig grad havde været ramt af isolationsparadigmet igen skulle samles. Det var en svær øvelse, som krævede mere, end vi på forhånd kunne forestille os. Men det lykkedes os i samlet flok med gode minder og oplevelser i den menneskelige bankbalance.

I efteråret har eleverne været menneskelige kraftværker ud i at holde drøngod højskolen sammen med os, både i den daglige undervisning, på studieture, i temaugerne, i weekenderne og i hele samværsdelen. Det er vibrerende liv, når det er allerbedst, og vi føler det som et dagligt privilegium, at kunne være med til at forløse netop dette liv.

Men midt i alt det fantastiske liv og højskoleliv, kan livets modstykke desværre også tone frem. Mens disse linjer er i færd med at blive skrevet har vi på to uger måtte tage alt for tidligt afsked med to af vores elever, Sofie og Sven. Ubegribeligt, nærmest ubærligt og sorgfuldt.

Vi tænker meget på både Sofie og Sven og ikke mindst deres familier, venner og nærmeste. Midt i al sorgen har vi heldigvis også mødt en stor varme, omsorg og kærlighed i et stærkt fællesskab. Alle elever og medarbejdere har sammen med familierne bidraget til at kunne mindes, tage afsked og komme igennem det sammen. Og som familierne så generøst har udtrykt det, har begge oplevet nogle af de allerbedste år af deres liv her på højskolen. Omgivet af venner, omsorg og dyb mening. Vi sender vores varmeste og kærligste tanker til familierne og holder mindet om både Sofie og Sven højt og varmt. Æret været deres minde!

Måske er risikoen for, at noget sådant kan ske, en kende større her på Egmont – men ikke desto mindre meget mere værd at tage. Livet, der leves her, er ofte lidt mere skrøbeligt, men til gengæld meningsfuldt på en helt særlig måde.

Udspændt mellem alt det største og alt det mindste, mellem liv og død, er livet så uendeligt meget værd at leve – på grund af, og også på trods.

Ingemanns sang slutter med følgende linjer:

*O du, som ene dele kan min glæde!
du ved hvis barm jeg turde frit udgræde!
O, hvis du kendte, hvis du elsked mig,
jeg kunne være, som jeg er – hos dig.*

Med ordene in mente, når tilværelsen handler med os, skal vi vedblive med at holde højskole, hvor vi alle er kendte for hinanden, hvor vi føler os elsket, og hvor vi kan være dem vi er – hos hinanden.

Glædelig jul, godt nytår og god fornøjelse med årsskriftet.

Varme vinterhilsner

Søren

Egmont og Hous kridt-team

Af Søren Møllgaard Kristensen

I det helt tidlige forår stod HOIF's fodboldafdeling og manglede en erstatning for Ole Kridt, der i nærmest en menneskealder har sørget for, at banerne på fodboldanlægget ved Hou Hallen og Hou Skole har været opkridtet. Det lod sig ikke rigtigt gøre i forhold til 5 og 8 mands banerne. Heldigvis kunne Egmont Højskolens helt egne Charlotte Stougaard og Jesper Nørgaard byde ind på opgaven og en gang om ugen i fodboldsæsonen fra tidlig marts til slutningen af juni og igen fra august til begyndelsen af november, kridter de baner i godt samarbejde, med højt humør, stor akkuratease og stor ansvarsfølelse for, at opgaven bliver løst.

Det betyder, at alle klubbens ungdomshold har baner til både træning og kamp og altså et helt uundværligt bidrag til det lokale fodboldliv fra Charlotte og Jesper. For det lille honorar, der knytter sig til opgaven, gør Charlotte og Jesper noget, der kommer hele højskolen til gode. I sommers blev det til grillede pølser, brød og sodavand til os alle 300 og 2. december var der gløgg og æbleskiver til alle.

En stor tak til dem begge to for deres store uegennyttige indsats, som er noget helt særligt.

Vor moder

*Tale ved start af forårssemesteret
af Søren Møllgaard Kristensen, forstander*

Kære alle

Rigtig hjerteligt velkommen til jer alle sammen. I skal vide, at det er en gave at få lov til at stå her og kigge ud over flere hundrede mennesker. Samlet under et tag med et fælles mål, om at gøre det næste halve år til noget helt særligt. At slå blikket ud over netop jer. Senere end forventet, men dog kun med 11 dages forsinkelse.

Tak for tålmodigheden, og for at I har fået tingene til at fungere for alle.

I ambitionen om at forløse FN's 17 Verdensmål har man en fælles overordnet overskrift som går på tværs af alle målene: Leave no one behind. Efterlad ingen bagude. Få alle med. Kig over skulderen og sørg for, at ingen bliver efterladt på perronen, når toget kører. Det er ambitiøst, nuvel, men ikke desto mindre noget af det mest vigtige, vi står med mellem hænderne.

For vi kender givetvis alle til følelsen af at blive efterladt. Enten har vi selv oplevet det eller måske, indrømmet i et ærligt øjeblik, efterladt andre.

Efterladthedsfølelsen kan blive i kroppen længe og for nogen for altid. Om man har et handicap og bliver efterladt i en stol uden at kunne komme med, eller om man bliver overset og ladet tilbage uden at få invitationen eller opfordringen til at følge med, kan opleves ens. Det er en almen menneskelig grundfølelse og grundængstelighed at blive efterladt alene eller ensom? Men det er noget vi kan og skal gøre noget ved, og sammen sikre os sker så sjældent som overhovedet muligt.

Hendes majestæt Dronning Margrethes nytårstale var i år, set fra vores perspektiv, noget ganske særligt og kredsede på sin vis også om ikke at efterlade nogen bagude. Vor Mor, som hun bliver kaldt hjemme i vores familie, kraftigt inspireret af den nordjyske musiker og folkesanger, Allan Olsen, som altid titulerer hende sådan. Vor mor, siger i sin nytårstale følgende:

Da jeg var barn, lærte vi, at vi var omkring fire millioner indbyggere i Danmark. Nu er vi tæt på seks millioner.

Som land og som folk skal vi finde en fælles retning, men ikke for at gå i takt. Det har aldrig ligget til os her til lands. Én spurter afsted over stok og sten, en anden foretrækker at slentre gennem landskabet; men der er nogle, for hvem vejen slet ikke er jævn.

Det gælder i høj grad for dem, der må slås med et handicap.

Hos nogle er det nemt at se, som hvis man sidder i kørestol. Hos andre er lidelsen usynlig. Det kan være en psykisk sygdom, kroniske smerter eller noget helt tredje.

Fælles for alle, der må leve med et handicap, er, at det gør tilværelsen mere besværlig, og at man ikke altid bliver mødt med forståelse og respekt – måske tværtimod.

Nogle mennesker med handicap bliver ligefrem diskrimineret, måske også mødt med hån og drilleri. Det kan skyldes tankeløshed og uvidenhed; men uanset hvad, så er det forkert, og det burde vi holde os for gode til! Vi skal give os tid, ikke blot for at hjælpe, men også for at lære af hinanden. Det burde ikke være svært at behandle enhver med respekt.

Vi skal møde vore medmennesker med åbenhed. Andres livshistorie kan gøre os klogere. At spejle sit liv i de andres kan være tankevækkende og inspirerende. Man lærer sig selv at kende i mødet med andre.

Når man er ung, stræber man efter anerkendelse; man vil så gerne have opmærksomhed, blive set – helst være enestående – ligesom de andre!

Men at være menneske er i høj grad at stå ved sig selv, at lære sig selv at kende. Det er der udvikling i – nok til et helt liv!

Da dronningen sagde dette, kiggede Dorthe, min kære kone, over på mig, og sagde: "Har du skrevet sammen med dronningen?" Det gjorde hun nok fordi, jeg kunne have sagt noget lignende. Men jeg er jo bare en højskoleforstander, der har en veneration og optagethed for netop denne tanke. Derfor gør det et særligt indtryk, at vores lands regent finder det så vigtigt, betydningsfuldt og meningsfuldt, at det skal med, i det man må kalde, årets tale.

Føromtalte Allan Olsen har skrevet en sang som hedder: Vores dronning. Der synger han:

*Men vi har ingen kejser, og vi vil ikke slås
Vi har vores dronning, hun vinker til os
Vi har ingen bjerge, men hvis vi får et bjerg en dag,
Så kravler vores dronning op på toppen og vinker helt deroppefra
For den slags gør en dansk dronning ...
... Den slags gør en dansk dronning
Hun vinker til os.*

Og hun vinkede i den grad til os. Vi blev ikke efterladt bagude på personen.

Det er inspirerende, når samfundets mægtigste taler vores alles sag. Lige inden jul lancerede Udenrigsministeriet en ny webside om, hvad der kendetegner Danmark.

Under overskriften: "Denmark is on a journey to build a society for everybody" – Danmark er på en rejse mod at skabe et samfund for alle – skriver de med udgangspunkt i målet om at skabe et samfund, hvor alle kan deltage og bidrage på lige vilkår, uagtet om man har en funktionsnedsættelse eller ej.

De skriver om Vandhalla og om universelt design, men det ender i noget meget større, nemlig forholdet mellem mennesker og menneskesyn.

Udenrigsministeriet går fra at tale om at indrette et liv og et samfund for alle med udgangspunkt i universelt design, til at lande det i mellem relationer og forhold mellem mennesker. Fra en svømmehal til et højskoleliv, hvor det er de relationer, der opstår mellem jer, der tegner billedet på en verden, der er værd at efterleve.

Når dronningen siger det. Når udenrigsministeriet skriver det. Når vi lever det. Så må der være noget ganske særligt på færde. Punktum. Period. Exclamation Point.

I år fylder Bevica 150 år. Bevica står for Bevægelse, Viden og Care – eller omsorg, og fonden arbejder for at give mennesker med handicap den størst mulige selvstændighed og uafhængighed. Fonden var med i tilblivelsen af Egmont Højskolen tilbage i 1956 og også tidligere, da den hed "Samfundet og Hjemmet for Vanføre – SAHVA. Vanføre var en helt, helt anden måde at benævne handicap eller funktionsnedsættelse på. Men Bevica har siden 1956 sammen med mange andre været en væsentlig del af højskolens liv. Og helt tilbage siden 1872 gjort en væsentlig forskel.

Fonden blev stiftet af Pastor Hans Knudsen, en pensioneret præst som en efterårsdag i 1872 fik samlet en lille flok indflydelsesrige mænd på Den Kongelige Skydebane på Vesterbro i København med det primære formål "at hjælpe vanføre på bedste måde". På det tidspunkt var der nemlig ingen i det danske samfund, der havde et ansvar for at hjælpe mennesker med handicap.

Der var dengang heller ikke nævneværdigt fokus på udvikling af hjælpemidler, behandling eller andre tiltag, der kunne hjælpe det enkelte menneske. Som menneske med handicap var man overladt til egen skæbne, og kunne man ikke klare sig selv, var der kun hjælp at hente gennem fattiglovens bestemmelser, og det havde den konsekvens, at man tabte rettigheder, såsom retten til at stemme.

Som menneske med handicap var man med andre ord stærkt afhængig af andre, og ligeværdighed og lige muligheder var et ukendt fænomen. Men det lykkedes Hans Knudsen sammen med den lille gruppe af indflydelsesrige mænd at stifte Selskabet Samfundet for Vanføre, der senere skulle vise sig at blive starten på en egentlig forsorg – eller et omsorgsarbejde – i Danmark og dermed et markant vendepunkt for mennesker med handicap.

I forbindelse med 150 års jubilæet har Bevica lavet en række videoer. Den første, som netop er lanceret, handler om Peter Rosenmeier, som har vundet guld, sølv og bronze ved de Paralympiske Lege og ved EM og VM. Peter Rosenmeier kommer til Højskoleaften om en måned, og det kan I godt glæde jer til. Videoen med Peter slutter med følgende tekst: Alle har et menneskesyn. Hvad er dit?

Alle har ét liv. Hvordan vil du leve dit? Vi er alle mennesker. Vi har alle et liv. Hvad betyder det for dig og for os? Hvad stiller vi op med det liv, vi har fået? Og de muligheder vi har, og som vi ta'r? Hvordan er vores syn på mennesker og mennesket? Hvordan er vores menneskesyn? Her gives ingen facitliste. Men vi kan i løbet af semestret være med til at tale om det, blive klogere på os selv og hinanden og på det liv vi lever og skal leve sammen.

Nogle af os er kloge som bare fanden. Nogle af os kan aldrig lære at læse. Nogle af os taler med stemmen andre med øjnene eller teknologien. Nogle af os går, nogle af os står, nogle af os sidder og nogle af os ligger.

De allermest interessante og berigende mennesker mennesker, jeg har mødt i mit liv, har jeg mødt her på Egmont. Ikke mindst blandt jer elever.

I afslutningstalen til jer kommer jeg givetvis til at sige: I prinser og prinsesser af Egmont ...

Selvfølgelig kun hvis jeg mener det. Men jeg føler mig overbevist om at den anderledes start, og når jeg nu kigger ud over jer og ser jeres blikke, at det er sådan, det bliver.

For nok gør vi os umage her på højskolen. Nok gør vi os tanker. Nok vil vi vise jer underet, undervise. Nok vil vi inspirere, vise vejen og lære fra os. Men det bliver først virkelig til noget, når I tager det til jer og gør det til jeres. Til vores. Til alles.

Nogle af de værdier som Egmont Højskolen og vores mere end 65 års historie er funderet på er: Værdighed, Myndighed og Solidaritet.

Disse begreber lader sig ikke lige beskrive kortfattet eller entydigt, men jeg vil gerne komme med et bud, som jeg håber, at I har lyst til at gøre til genstand for samtaler og udfordre og udforske i løbet af foråret.

Værdigheden kan forstås både som et grundlæggende menneskeligt begreb og som det, de gamle grækere med bl.a. Aristoteles kaldte en dyd – arete. Kigger man på det som en dyd, er det at optræde og handle værdigt i alle situationer og udstråle en fundamental medmenneskelighed, som kan virke både bevægende og inspirerende.

Som et grundlæggende menneskeligt begreb har det at gøre med, at ethvert menneske er et formål i sig selv. Mennesket kan ikke prissættes men har en indre iboende værdi – en værdighed – fordi det er lige præcis det menneske, det er.

Myndigheden har at gøre med magt, agt og kompetence. Eller hvis man kigger på det engelske ord for myndighed – empowerment – ikke bare magt, men også kraft. Livskraft. Det selvberørende menneske som kan eller bliver i stand til at bestemme over sit eget liv, og at have ansvar for både eget og andres liv. Myndighed kan også være, når du er istand til at sætte din selvforståelse og forståelse af omverden på spil i mødet med den anden eller de andre. Når du tør åbne dig for det uafgjorte, forstyrrende og fordrende i fortroligheden.

Solidaritet er at stræbe efter, at alle mennesker har de samme muligheder. Det solidariske menneske er villigt til at bidrage, således at andre får de muligheder, han eller hun selv tager som en selvfølge.

Solidaritet kunne også betyde: At stå ved siden af. Eller at besidde evnen til at stå ved siden af. Og solidariteten er gensidig: At stille sig ved siden af den, der har brug for hjælp og se sagen fra hans eller hendes side – og vice versa, at man modsat også evner at se sagen fra den hjælpendes side. Vi har med hinanden at gøre. Vi er gensidige afhængige af hinanden. Vi tager vare på hinanden.

Og værdierne og begreberne kan jo ikke nøjes med at være ord. Vi må udleve dem og bære dem uden på tøjet. Og vi må udleve dem i det forpligtende fællesskab.

Et fællesskab, hvor vi insisterer på at se mulighederne i stedet for begrænsningerne. Hvor mennesker med vidt forskellige livsvilkår og livssituationer kan mødes, lære og udveksle erfaringer, viden, drømme, ønsker og håb for fremtiden – og udleve det i samspillet, mens vi holder drøngod højskole.

Slutteligt skal I vide, at vi glæder os meget til i år. Vi glæder os til undervisningen. Vi glæder os til samtalerne. Vi glæder os til at skabe sammen med jer. Vi glæder os til at få en fælles hverdag sammen. Vi glæder os til at være nysgerrige og at forundres sammen med jer. Vi glæder os til, at vi skal græde af grin.

Vi glæder os til, at I vil udnytte skolens muligheder og til, at I vil udfordre jeres eget og hinandens liv og de sociale sammenhænge. Vi glæder os til at lære jer – og jeres liv at kende. Vi glæder os til menneskesyn og livsfortællinger. Vi glæder os til at vise dronningen og alle andre, man kunne næsten fristes til at sige Gud, konge og fædreland, at vi alle kan lave et ligeværdigt møde mellem mennesker, uagtet at man har forskellige liv. Vi glæder os til at holde rigtig god højskole sammen med jer. At holde om, at holde ved, at holde ud, at holde af, at holde sammen.

Vi glæder os.

Velkommen til værdigheden, myndigheden og solidariteten.

Velkommen til mangfoldigheden, mulighederne og til de brede, åbne døre på Egmont Højskolen. Velkommen!

Det din far glemte at lære dig

Af Michael Kirch Jensen, højskolelærer

I efterårssemestret 2021 startede vi et nyt fag op på højskolen. “Alt det din far glemte at lære dig” var et praktisk Hands-On fag, hvor eleverne havde mulighed for at prøve kræfter med alle de praktiske ting, der kan være nyttige at lære, når nu man skal videre i livet.

Faget udsprang fra en tanke om alt det, som voksenlivet bare forudsætter man kan. Da jeg for en del år siden pludselig stod som husejer, væltede det pludselig ind med ting og opgaver, som åbenbart var en forudsætning at kunne for at klare opgaven. Jeg skulle pludselig kunne hænge ting op i vatter og lod, skifte filter i et genvex, forstå indstillingerne på en cirkulationspumpe, bakke en trailer, vide hvornår og hvordan man skulle beskære et æbletræ, fikse en stoppet vandlås, tilslutte en opvaskemaskine, styre en års- og forskudsopgørelse osv. osv. Det har været en længere proces at føle sig kompetent voksen, at få styr på alt det praktiske, og tit tænkte jeg, at havde min egen far været mere praktisk anlagt, kunne jeg have fået et komfortabelt forspring i voksenlivet. Derfor dette fag, for tænk om vi kunne hjælpe vores elever med dette forspring!

Men hvordan lærer man fra sig, når man ikke selv er sikker og velbevandret i fagets indhold? På Egmont Højskolen har vi det, der under samlet betegnelse kaldes “De Praktiske Afdelinger” de indbefatter kontoret, IT-kontoret, HHA, pedelafdelingen og køkkenet. Og i disse afdelinger findes netop de kompetencer, der skulle til for at faget lykkes. Her kan man finde mekaniker, elektriker, tømrer, maler, regnskabsgenier o.m.a. faggrupper – en gylden skattekasse af viden, erfaringer og skills. Og da der aldrig findes et nej i munden på de folk, der udfører deres dagsgerninger i disse afdelinger, var det let at få et samarbejde op at stå. Faget blev derfor født i samarbejde med nogle af kollegerne fra disse afdelinger.

På faget startede vi med at lære, hvordan man bakker med trailer – det kostede en del slitage på koblingen hos de biler, vi havde i brug. Men alle fik bakket trailer i bås og var således klar til første tur på genbrugspladsen. Kunne man ikke føre bil, kunne man sidde ved siden af og guide føreren.

Efterfølgende byggede vi en hylde, der blev hængt i vatter på både en gips- og betonavæg. Vi lærte at skifte dæk og tjekke dæktryk, og vi lærte at skifte en stikkontakt, koble en stikdåse til en forlængerledning, montere en lampe i en loftfatning, forstå en lønseddel og udfylde en selvangivelse. På kurset for højskolepædagogik lærer man, at på en højskole lærer man sammen. På dette fag gjaldt det i særdeleshed. Undertegnede vil derfor gerne rette en kæmpe tak til de involverede fra højskolens praktiske afdelinger. De er uundværlige på faget, som i dagligdagen.

Voksenlivet byder på meget andet end blot praktiske færdigheder, og derfor involverede vi også andre færdigheder, der hører voksenlivet til. Disse færdigheder fik os samtidig til at tænke over fagets titel. For det er ikke kun far, der kan lære fra sig, også mor har mange voksenfærdigheder, vi har brug for at få med os på livets vej. Derfor lærte vi også at danse vals (nogle er nok så heldige at skulle giftes en dag), og vi lærte at strikke, stryge en skjorte og binde et slips. Vi lærte at lave en scoremiddag på budget og brygge en øl. Voksenlivet er trods alt mere end blot elarbejde og trøstesløse søndagsture på genbrugspladsen.

Dette efterårssemester har faget holdt en pause. Nogle gange skal man lægge ting væk for at kunne se det nyt, for at kunne udbygge, udvikle og skabe ny energi. Heldigvis tog Viborg Idrætshøjskole tråden op og skabte deres version af faget. Dette viser, sammen med tilstrømningen af elever, at faget i høj grad har sin relevans. Derfor skal faget forhåbentlig genopstå med ligeså stor tilslutning i foråret 2023 og selvfølgelig med hjælp fra de implicerede afdelinger. Eleverne har nemlig nydt at møde de folk, som de godt nok kender fra deres hverdag på højskolen, men som de ikke har ligeså meget berøring med som med underviserne. Tak til alle de praktiske afdelinger!

Dejligt at komme tæt på et dyr

Ridning og hestehold er et af de nye hovedfag, som Egmont Højskolen har kunnet tilbyde i efteråret. Muligheden har været en lang proces med køb af en gård, overvejelser om hvordan det skal fungere og ansættelsen af nye lærere.

Af Michael Pedersen, højskolelærer

Der er gang i stalden den formiddag. Holdet på hovedfaget "Ridning og hestehold" er ved at muge ud i hestens bås. Det er hårdt arbejde, men det hører med til at forstå, hvad det vil sige at have heste. Og det er netop det, som man kan lære på det nye hovedfag.

"Jeg er glad for at have et fag, hvor jeg kan lære at muge ud, strigle hestene og ride. Jeg har redet før, men det er længe siden. Så første gang var jeg lidt nervøs og rystede på benene. Jeg skulle lige lære den nye hest at kende", siger Johanne Vogt Sørensen, som er en af eleverne på det første hold.

To elever går med læreren, Mette Tang Hansen, ud efter en vogn, hvor de skal hente strøelse til hestene. Strøelsen bliver fordelt i hestens bås, og nu starter der et andet fysisk arbejde. Der skal sparkes hårdt til ballen, så spånerne bliver fordelt på gulvet i båsen. Så er der ved at være klar til, at hestene kan komme ind.

"Det er dejligt at komme tæt på et stort dyr, som en hest jo er. Jeg synes, det er mega rart at komme ud til en hest, som man kan røre ved og strigle", fortæller Astrid Koudal Maul.

Lige noget for mig

Mette Tang Hansen boede egentlig på Fyn. Hendes mand arbejder i Horsens og kunne godt tænke sig at komme tættere på sit arbejde. Derfor solgte de deres hus på Fyn, og Mette begyndte at overveje, hvad hun så skulle i gang med.

“Så ringede min svigermor og sagde, at hun havde hørt i radioen, at Egmont Højskolen skulle i gang med at have hestehold, og at der skulle ansættes en til det. Jeg tænkte med det samme, at det er lige noget for mig”, fortæller Mette Tang Hansen.

En af opgaverne for Mette Tang Hansen er at passe hestene, også i de perioder, hvor der ikke er undervisning og ikke elever på skolen. Sammen med sin familie er hun flyttet ind i det stuehus, som hører til gården. Der er mange opgaver at tage sig af, også når der ikke er undervisning.

“Det er min opgave at passe hestene, når der ikke er elever. Det vil sige alt det praktiske, som at muge ud og give dem mad og motion. Men jeg lærer også hestene at forholde sig til den særlige gruppe elever, vi har”, siger Mette Tang Hansen.

Alle skal kunne være med

En meget stor del af gården var der i forvejen, men der er også allere-de lavet lidt om. På længere sigt er det planen, at gården skal udvikles til et godt sted, der er indrettet så alle kan være med.

“Der var en bås til heste, i det lokale vi nu sidder i. Det er nu lavet om til et undervisningslokale, hvor vi også kan spise madpakke og den slags. Der er ved at blive lavet et handicaptollet. Der er planer om en tilbygning af ridehuset, så det bliver lettere at komme rundt, også i kørestol. Der er også en ny udendørs ridebane i støbeskeen, så

der er mange planer om, hvordan stedet skal udvikles. Det er meget spændende at se, hvad det ender med”, siger Mette Tang Hansen.

Et godt nyt fag

Både Johanne Vogt Hansen og Astrid Koudal Maul er glade for, at det nu også er blevet muligt at vælge ridning og hestehold på højskolen. Udover ridningen og de praktiske ting med at passe hestene, får holdet også teori om, hvordan man passer en hest godt. I dag skal lære om det nederste af hestens ben og hov, så der er allerede sat en model af underbenet frem, som man kan se på i undervisningen. Lærer Mette Tang Hansen mener, det er vigtigt, at eleverne får kendskab til hestens anatomi, og hvad de kan holde til og ikke kan holde til. Det hører med til det at holde heste.

“Jeg tror, det er godt, at faget er en mulighed nu. Det er et anderledes fag”, siger Astrid Koudal Maul.

Ude ved båsene er hestene begyndt at komme ind. Eleverne har fordelt æbler og andet mad i båsene til hestene. Johanne Vogt Sørensen går hen til den hest, hun rider på og begynder at klappe den. De har fået en god kontakt.

“Jeg syntes, at teori er lidt svært. Det er spændende at høre om, hvordan man passer en hest på en god måde. Men der er mange ord, der er svære at huske. Jeg er glad for at have faget en gang om ugen. Men jeg tror, hvis jeg skulle ride hver dag, ville jeg få ondt i kroppen”, siger Johanne Vogt Sørensen.

Tanker om Egmont Vestergaard

Af Søren Møllgaard Kristensen

*“Der er noget ved ydersiden af en hest,
der er godt for indersiden af et menneske”*

Ordene er Winston Churchills og vi fornemmer klart, at han havde fuldstændigt ret. Hestene er flyttet ind sammen med berider og høj-skolelærer Mette Tang og familien, og sammen med Signe Græsbøll, Inge Johnsen og en god flok hjælpelærere er der både et hovedfag og to modulfag i fuld gang. Staldene og ridehallen emmer og lugter af liv og det er lige som det skal være.

Pedellerne har været i fuld gang med at omdanne hele matriklen, staldene og ridehallen, så tilgængeligheden er, som den skal være.

Der er etableret ny opvarmet rytterstue og helt nye toilet- og bade-forhold i stalden, og loftslyften og opsidningsområdet er taget i brug i ridehallen.

Men der er stadig uudnyttede muligheder på Vestergaarden, som vi næsten ikke kan vente med at realisere. Vi håber på, at flere fag kan finde vej til gården allerede her fra foråret, og at de fleste elever og kollegaer kan få noget godt og væsentligt ud af, at komme på gården.

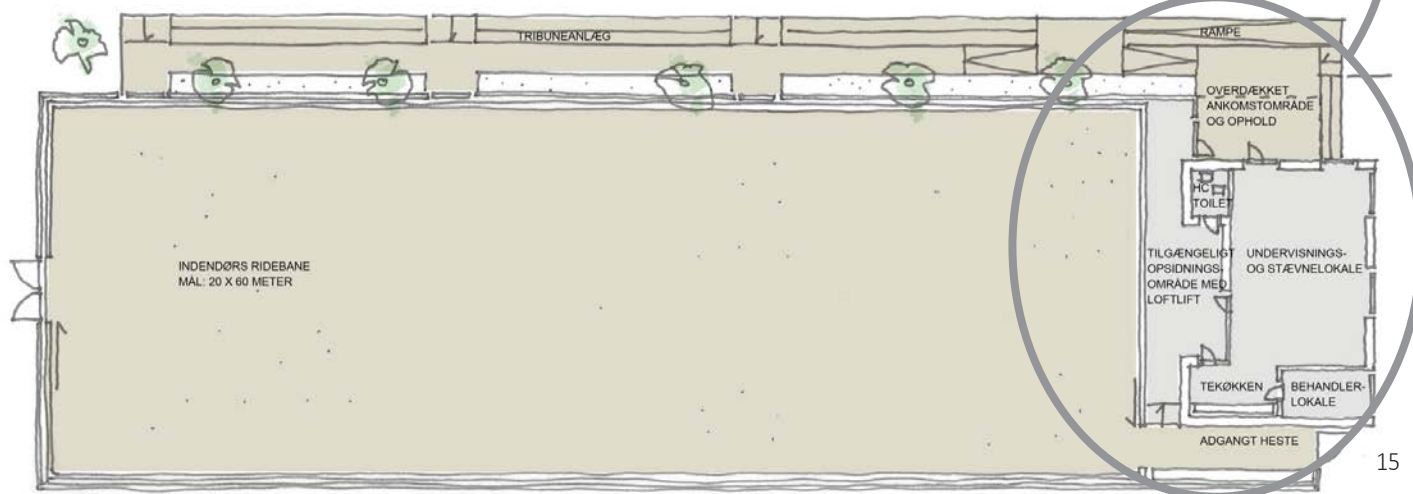
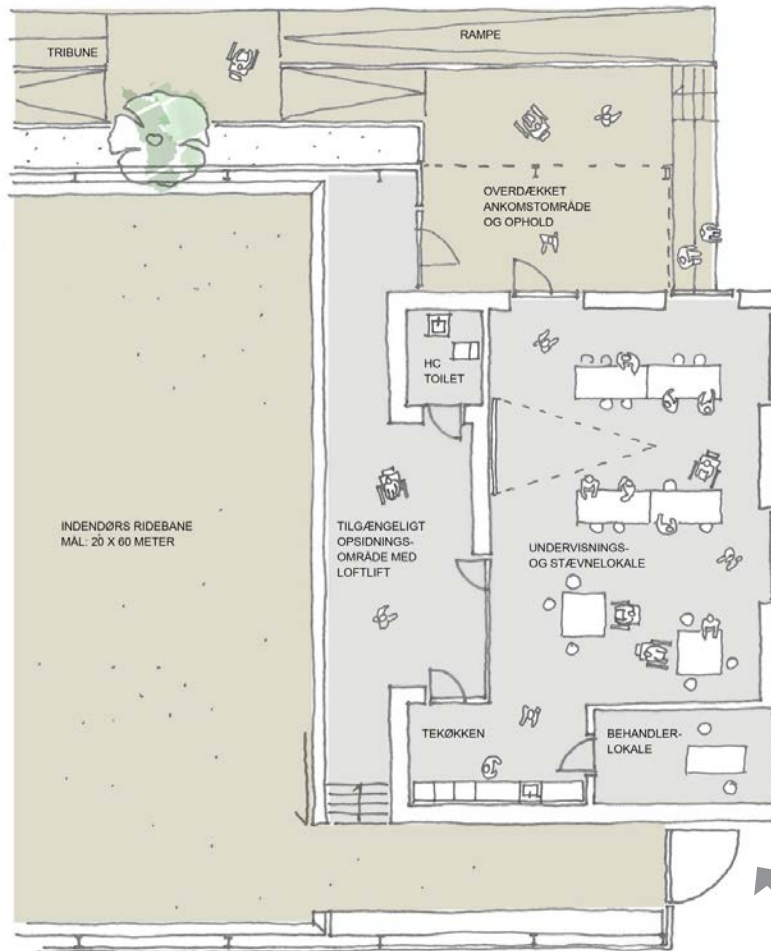
Oversigtsplan

Nye tilgængelige faciliteter og tiltag

Vi drømmer også om udbygning af ridehallen og ridefaciliteterne og de har udkrystaliseret sig i de foreløbige tegninger og planer I kan se her.

Den udendørs ridebane, området omkring søen og undervisningsfaciliteter i forlængelse af ridehallen skal selvfølgelig give elever og undervisningen på Egmont et stort løft, men vi håber også på, at det kan komme andre mennesker med brug for det universelle design til gode. Pararidning, Special Olympics og andre mindre ridestævner, ridefysioterapi og muligheder for at lokale kan komme på hesteryg.

Dansk Handicap Forbunds Forældrekreds havde som de første, to weekender i fuld vigør på hesteryg her i november, til stor glæde for de 15 børn og medfølgende forældre.

Nyt aktivitets- og bevægelsesområde

På Egmont Højskolen har vi en drøm om at skabe en ny og flerk funktionel bevægelsesbane med aktivitetsområder, der tilgodeser mange former for samvær og bevægelse som eksempelvis idræt, spil, parasport, gåture og leg i det fri. Et alsidigt, udendørs rum, hvor man kan bevæge sig – deltage i et aktivt fritidsliv – og hvor man kan lade sig bevæge samme med andre. Et bevægelses- og aktivitetsområde, som med sit universelle design og med sit fokus på tilgængelighed ikke finder sin lige andre steder i hele Danmark, men forhåbentlig

ad åre kan danne inspiration for lignende projekter. Egmont Højskolen er en almen folkehøjskole, hvor vi lægger stor vægt på samspillet mellem mennesker med forskellige livsforudsætninger og muligheder, og vi tager et særligt ansvar over for mennesker med fysiske handicap og funktionsnedsættelser. På Egmont Højskolen er der muligheder, rammer og faciliteter, og målet er, at alle inkluderes genuint og ligestilles i undervisningen, fritidsaktiviteterne og oplevelserne livet på en højskole byder på. Og det gælder ikke bare for vores elever

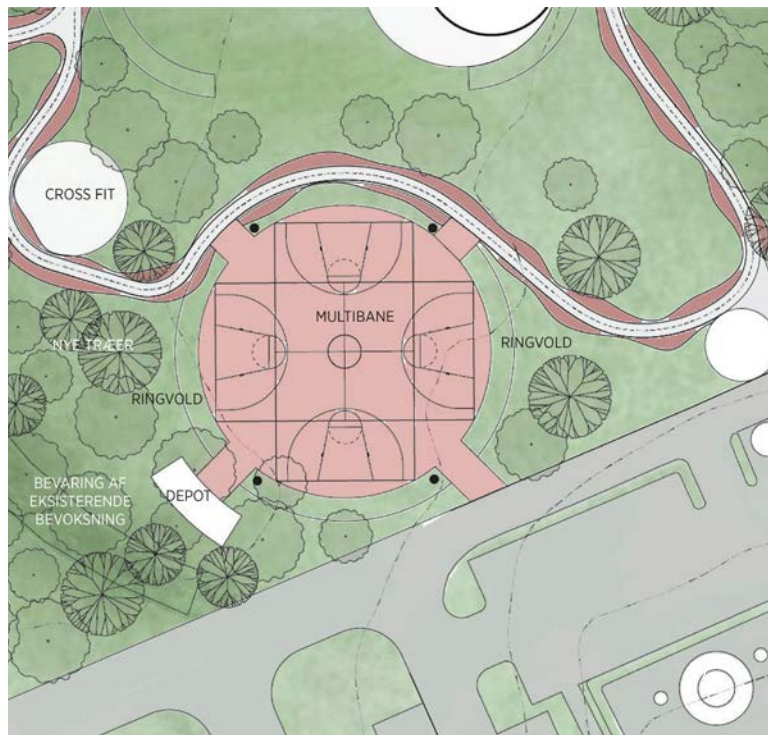

og kursister. Egmont Højskolens bygninger, faciliteter og udearealer inviterer også både lokale borgere, brugere og deltagere i alle aldre ind til oplevelser, aktivitet og samvær.

Det nye bevægelses- og aktivitetsområde skal udvide højskolens udbud af fysiske aktiviteter til alle. Både elever med og uden handicap skal kunne være med til et aktivt udeliv i det frugtbare fællesskab en folkehøjskole er, men i et terræn der er tilgængeligt for alle. Det skal byde på gangsystemer og udkigsposter, vandringsruter, multibane, skatermiljø og klatrevæg, der alt sammen skal appellere til både fri leg, forskellige former for sport og samtidig også være et samlingsrum med plads til små og store events, hyggelige snakke og forårssol i læ og ly for regn og sol, for elever der gerne bare vil hænge ud, være med eller kigge på. Kort sagt et "state of the art" uderum for mennesker og bevægelse, med et særligt blik for de mennesker, der har et handicap. Samværet både i undervisningen og i fritiden er et centralt omdrejningspunkt på en folkehøjskole. Pandemien har lært os, hvor meget vi har brug for hinanden og hvor mentalt healende udelivet

kan være, når vi dyrker det sammen. Med Vandhalla, som er en af de mest tilgængelige svømmehaller i verden, havet, skoven, multihallen, fitness- og rehabiliteringssalen og nu et nyt udendørs aktivitetsområde får ikke alene højskolens elever og kursister en friere adgang til udelivet, men også byens borgere kan få endnu en undskyldning for at deltage i livet omkring Egmont og alle de mange tilbud man kan nyde godt af i Hou og omegn. Mange private, foreninger og organisationer kommer allerede til fra hele landet for at benytte hav-faciliteterne og svømmehallen. Vi tror på at det nye aktivitetsområde vil skabe nye ideelle rammer for mange både lokalt, regionalt og nationalt – også for mennesker som normalt ikke har en fri adgang til et naturligt bevægelses- og udeliv.

Skitserne som I kan se her er udarbejdet sammen med Keingart på baggrund af et længere workshopsforløb med både elever, medarbejder, lokalbefolkning og store kapaciteter fra organisationer og fonde

Teaterkoncert

Af Kim Asmussen, højskolelærer

"Går det her under kategorien sportstøj, undertøj eller gallatøj?"

Heidrun har ryddet op i vores kostumekælder, hvilket helt sikkert har været en kamp uden lige – en kamp, som vi er taknemmelig for, at hun tog.

Tassi og jeg var på besøg i kælderens og her falder vi over noget, der mest af alt ligner en top og et par shorts syet i sort glimmerstof.

Ved nærmere eftersyn kan jeg se at det en del af et *meget lille* kostume.

Her vandrer mine tanker tilbage til den store forestilling med de små kostumer, som vi i fællesskab skabte i foråret – en forestilling, som på mange måder var anderledes end sådan en normal vis er.

Vi arbejdede med sange fra Marquis de Sade, hvilket i sig selv var på grænsen til det modige. Hvordan ville eleverne tage imod disse gamle sange, som var fyldt med alle former for oprør, sprogligt oprør, kønsoprør og ikke mindst seksuelt oprør?

Vi lod os også inspirere af den ægte Marquis de Sade, som igennem sit liv kæmpede med ytringsfriheden og retten til at udgive sine erotiske fortællinger. Han drev sin kunst så langt, at han endte med at skrive sin lyrik med blod og afføring.

Vores elever tog udfordringen op og formåede i den grad at være modige, endda modigere end os, der underviste. Mod kan vises på mange måder; det kan være, at man står på scenen første gang, at man synger solo, at man tør holde den akavede, lidt for lange, men magiske pause eller at man i størstedelen af slutnummeret kun er iført, ja næsten ingenting og giver den max gas. Faktisk så meget, at mit forældrehjerte blev lidt presset. Men mit instruktør-gen var lykkeligt, fordi jeg fik så meget mere, end jeg havde håbet. Jeg blev nemlig mødt af en flok elever, der ville det så meget, at de selv tog ansvar. Jeg sagde: "Hvis I vil det her, skal det være *gennemført* og *alle* skal være med." Det blev *helt vildt* gennemført og *alle* var med. *Alle* fik lov til at være smukke, vilde, forførende og til stede!

Så for at svare på det første spørgsmål; det var undertøj, fyldt med palietter og det var en forestilling, der var lidt udover det sædvanlige.

Af hjertet tak.

Tak for sangen, Egmont

*Afslutningstale af Linette Hammerich Østergaard,
højskoleelev forår 2022*

Hej alle sammen, nu står jeg her igen. For sidste gang. På den her måde. Sammen med alle jer. Jeg har fået den store ære at sætte ord på dette sidste halve år – sætte ord på, hvordan det har været at være os. Jeg har ærlig talt haft svært ved at komme i gang. Normalt skriver jeg meget, sådan strøtanker om det, der lige falder mig ind, det jeg oplever, det der gør indtryk. Hvad angår mit ophold på Egmont er der ganske få ord. Det har simpelthen været for overvældende og for komplekst. Jeg har ikke haft nogen ide om, hvor jeg skulle starte eller slutte. Jeg har med mine ord haft svært ved at indfange bare en brøkdel af det, jeg har følt og og alligevel ikke har følt. For jeg har sjældent haft mindre tid til at sætte mig ned for mig selv og dyrke mine tanker. Det er der bare ikke meget rum til her. Der sker altid noget. Jeg vil prøve, så godt jeg nu kan – forsøge at indfange lidt af alt det, vi alle sammen har været vidner til og været en del af det sidste halve år her på Egmont Højskolen.

Jeg vil starte med at ridse en meget generel følelse op, som jeg havde for en god måned siden, og som jeg delte med jer i ordets tegn:

Det gør indtryk og sætter aftryk, livet, det forbandede. De siger, at det største ser man i det små. Her er alt meget stort og voldsomt, nærmest altid overvældende. Min nye gode ven skrev til mig: "Smukke dig i verden." Og min anden nye gode ven siger nu hver morgen: "Jamen der har vi hende jo." Hver dag bliver jeg tvunget til at være lige her, lige nu.

Nogle kom hertil en mørk og meget lukket januardag. Dengang hvor vi stadig bar mundbind, dengang hvor byen fortsat var lukket, hvor det var usikkert at rejse – dengang vi krydsede fingre for at kunne starte et nogenlunde normalt højskoleophold – for vi havde jo siddet forventningsfulde mellem jul og nytår og ventet på den der specielle dag, d. 5. januar, som for nogle først blev d. 17. januar. Vi kom med alt det, der var os og forventede nok at få tilføjet lidt. Mange oplevede måske, at der blev skrælet lidt af i starten, for man skal dælme være modig for at være helt sig selv med alt, hvad man er – blandt 200 nye mennesker. Vi var en stærkt broget flok. Nogle af os havde været her

før – nogle i længere tid end andre, de kendte møllen og sagde "det er typisk Egmont", nogle kom fra andre højskoler og sagde tit "sådan plejede vi at gøre på min gamle højskole, andre var sprunget eller faldet lige ud af noget der lignede gymnasiet og sabbatår, der sikkert var blevet nydt, men også stjålet lidt af coronaen. Fælles for alle var den ulmende underliggende forventningsglæde, spændthed, usikkerhed, nysgerrighed og forvirring i større og mindre grad. Vi var et stort kaos af corona tilfælde, feriehuse isolationer, hverdagsdruk, måske for at kapere det hele og fyldte, nærmest sprængte hoveder. Vi var over-ivrige og overtrætte. Vi gav den hele armen og holdt os samtidig tilbage. Jeg husker tydeligt alle de distræte blikke i spisesalen. Ingen kunne nogensinde holde en samtale kørende, og da slet ikke snakke om noget særligt meningsfuldt. der var mange af de samme isbrydere: "hvad har du så lavet før, du kom her", "hvor kommer du fra?", "hvem arbejder du så for" og svarene var nærmest altid de samme, med små variationer – det var aldrig noget, der gjorde, at man blev klogere på det menneske, man sad overfor – nærmere tværtimod. Fem minutter senere var det videre til den næste, og så havde man glemt det forrige. Sådan gik der noget tid.

Jeg skrev om usikkerheden – om det der med at ville udfordre sig selv, prøve noget nyt og glæde sig helt vildt, men så opleve at stå midt i det nye og ikke vide, hvilket ben man skal stå på, føle sig usikker og bestemt ikke tilpas eller hjemme. Det er fra d. 2. februar 2022:

Når alt er nyt

Og du halvt er flygtet fra alt det velkendte, fordi du inderligt ønskede at alt var nyt

Og nu sidder du i alt det nye og ønsker, at bare lidt var velkendt

Det nye er hårdt

Du er fremmed overfor det nye og de nye

Du er mere fremmed overfor dig selv

Forsøger at stå stærkt i mængden, i vrirmlen

Men vælter rundt som en hovedløs høne

Tager et skridt ind i mængden

Men løber så tilbage, falder på vejen

Du slår dig lidt,

Og sætter dig for dig selv ovre i hjørnet

De nye andre ser hverken at du falder eller at du går

Jeg skrev også et brev til mig selv i det nye. Det var vi mange, der gjorde. Vi er helt sikkert også mange, der har læst det i søndags og forhåbentligt har mange smilet lidt, følt en form for varme over noget af det, vi har fået med. Jeg vil gerne have lov at læse noget af brevet til mig selv op – for jeg forestiller mig, at det rummer mange af de tanker, som mange af jer også har siddet med – før eller siden.

Kære Linette

Jeg skriver i nuet til dit fremtidige jer. Her hvor jeg står er der lyst, nyt og spændende. For 1,5 uge siden ankom jeg her på Egmont Højskolen – noget jeg har tænkt på og glædet mig til i flere år. Jeg føler, jeg er et godt sted i mit liv. Jeg har et stærkt ståsted, har en relativt stor ro i mig selv og i at møde nye mennesker. Jeg glæder mig til at blive udfordret. Jeg håber på at rykke mig. Jeg glæder mig enormt meget til at omgås så mange forskellige mennesker – til alle samtalerne og samværet. Jeg tænker, at det store ligger i det små her. Jeg glæder mig til forhåbentlig at lære nogle nye kundskaber og kreative færdigheder. Jeg glæder mig mest til alt det, jeg ikke har nogen anelse om og kan forestille mig kommer til at ske.

Jeg håber, det bliver godt i teamet, på værelset, i bordgruppen, i timerne. Jeg håber, jeg viser mod og udfordrer mig selv. Jeg håber, jeg giver mig helt hen. Jeg håber, jeg får badet en masse, lært at dreje ler, får bevæget mig, er glad i min krop, bliver bedre til at sy.

Kære Linette, lige nu er du spændt og kan næsten ikke vente på alt det, der venter. Jeg håber, dine forventninger bliver indfriet – og at det bliver helt anderledes end ventet.

Værsgo, lad det stikke af. Send den kærlighed ud i verden og mærk den forhåbentligt komme tilbage. Skab det rum, du gerne vil være en del af. Jeg håber, du får det dejligste halve år.

Vi kom med hvert vores – fra hver vores baggrund, hver vores familie, fra mange forskellige steder i landet. Vi har sikkert haft vores fællesnævner igennem livet, men vi bærer også på mange forskellige historier. Vi er her – i et vakuum – vi har været meget tætte det seneste halve år – og alligevel er der så meget, vi stadig ikke ved om hinanden. På den anden side er der meget, vi ved om hinanden, som mange af de mennesker, vi ellers har tæt på i vores liv, ikke ved. Herude oplever

vi nemlig hinanden på en helt særlig måde. Vi er noget helt særligt for hinanden. Her kommer de grimme sider op i os – de dage, hvor vi har givet den hele armen og mere til, de dage hvor andre krydser vores grænser, de dage hvor luften er gået ud af ballonen, men også de dage, hvor vi stråler som små sole, de dage hvor vi er den bedste udgave af os selv, hvor vi opbygger en helt særlig respekt for hinanden, fordi vi virkelig ser hinandens menneskelige kvaliteter og hvor tungt og hvor højt vi kan løfte, når vi løfter i flok.

Vi har sprunget ud i det på hver vores måde. Vi har stået med hver vores udfordringer, da vi kom. Vi har allesammen været modige, og jeg vil godt vove at påstå, at vi alle er blevet en lille smule større – som mennesker. Jeg selv delte min lille lomme-poesi med jer til RØST-dagen og har turdet at række hånden i vejret og tro på mig selv som en fin kandidat til parlamentet og morgensamlingsudvalget. Andre har turdet spørge, om de også må være med, har bevæget sig frit for første gang nogensinde, er sprunget ud i en faldskærm, er sprunget ud i frit fald ved at tage afsted på Egmont og ikke have nogen ide om, hvad man havde sagt ja til – alle de udfordringer, der ventede en.

Et klogt menneske skrev engang, at man ikke skal måle tiden på dens varighed, men på dens fylde. Det må jeg i den grad tilskrive mig. Egmont Højskolen er et sort hul, hvor tiden forsvinder – den ene dag tager den anden – og når ens venner og familie spørger ind til, hvad man så får dagene til at gå med, aner man det faktisk ikke. Man ved bare, at de i den grad er fyldt ud – og de fleste dage på en virkelig god måde.

Nu står vi her. Et halvt år senere. Vi har brugt et halvt år af vores liv her. Der er sket noget, vi er gået fra at være en masse “jeg’er”, der vandrede rundt, måske i jagten på at blive klogere på sig selv og på omverdenen – til nu at være et “vi”. Vi er årgangen 2022, forårssementret på Egmont. Vi tager os af hinanden. Vi holder øje med hinanden. Vi griber hinanden, hvis vi falder. Det håber jeg, at alle står med en følelse af, at vi gør. Vi har nogle fælles oplevelser. En oplevelse af en Egmont-ånd – det er den der uskreve, usagte, men alligevel meget iboende ånd. Alle snakker om den, ingen ved det rigtigt, før man har været her rigtigt, gået her. Da vi kom, stod de med en hammer og bankede det ind i hovederne på os, så vi nærmest messede det i søvne: “solidaritet, værdighed, myndighed”. Vi snakkede om, hvad det betød, men vi havde jo alligevel ikke den fjerneste anelse om, hvad det i virkeligheden betød. Nu står vi her. Et halvt år senere. Og jeg tror, vi er mange, der først forstår nu. Jeg tror, der er mange ting, vi først vil forstå om noget tid. Det hele skal lige lande.

Jeg tror, mange kan nikke genkende til min oplevelse af, hvordan stedet er sneget sig lidt ind under huden på, hvordan det rigtigt har lavet en sniger. Lige pludselig havde det bare ændret sig. I starten tror jeg ikke, vi var mange, der følte stedet som vores. Måske har flere også oplevet at tage hjem og opleve, at det var svært at komme tilbage. Fordi der simpelthen er så meget at forholde sig til her. Så meget nut. Så meget overvældende. Det kan bare føles som for meget. Og så er der gået noget tid. Vi har fået nogle forskellige oplevelser med de forskellige steder. Pludselig minder spisesalen os om skak, lillesalen os om Stine Pilgards sang og Sørensen anekdoter om de forskellige sanges oprindelser og betydninger, badebroen og saunaen minder os om gode aftener, gode afslutninger på fag, skoven og shelteren minder om andre aftener, om bål og brændende kærlighed, markerne, der bølger i vinden, minder os om vinterens mørke og forårets komme – om vintervandring, lanterner og natterend. Svømmehallen minder os om vandaerobic og et forfærdeligt råbeband. Plænen minder os om, at vi er dårlige til spikeball og om keramik og det mere asociale liv er tæt på. De lange gange minder os om alle de gåture frem og tilbage, alle de onsdage, hvor vaskemaskinerne kørte på fuld drøn og den negativitet, nærmest vrede over, at vaskemaskinen altid skriver, at der er 1 minut tilbage, når der ihvertfald er 5. Pludselig var der gået tid med alt det, og pludselig havde vi fundet os en rytme, fundet os en slags plads – fået et tilhørsforhold. Og pludselig havde vi også en følelse af hjemme her på Egmont Højskolen. Vi fandt hjem, mens andre pludselig stod og manglede et hjem. Det har været en mærkelig verden at leve i, en underlig boble at være i.

Det har i lang tid været forår. Jeg husker tydeligt skiftet i sangene. Da jeg kiggede alle forårssange igennem, da jeg så folk sidde ude på plænen, flere bade, flere glade ansigter, den første solbrune hud og det der, lidt større overskud, lidt mere optimisme.

Nu er det ikke længere hverken vinter eller forår. Det er sommer, og hvem fatter egentlig det? Måske os, fordi vi har haft tid til at se det ske og faktisk nyde det. Ikke på den måde rende fortravlede rundt i bilos og eksamenskaos.

Til jer der skal videre: Jeg håber, I får det godt ude i jeres nye liv, ude i den virkelige verden. De kan være nogle hårde bananer derud – så lov mig at I er insisterende på at være jer selv, stå ved jer selv og insisterende på, at I fortjener at leve jeres bedste liv. Det handler om at gøre det, der er godt for jer selv – for det er på lang sigt også godt for andre. Når I har det godt, kan I virkelig være noget for andre. Gør det, der gør jer glad. Livet kommer i bølger. Man må tage det sure med

det søde. Følelser er biokemiske reaktioner på ydre omstændigheder, man tillægger værdi. Tænk over, hvad I tillægger værdi. Følelser kommer i bølger. Giv plads. Stil jer ud i jeres sol og skin – skin forhelvede da Egmont, skin som en sol, så I blænder dem allesammen lige i øjenæblerne. Verden fortjener virkelig at mærke noget af al den gode energi, I kommer med. Vær modige. Undersøg jeres grænser. Det er sundt og befriende. Gå ud og vis verden.

Jeg går personligt meget op i at sige tak. Her er der mange ting at sige tak for. Kæmpe tak til de lærere, der har inspireret os. Tak for at vise at læring kan være sjovt og ikke kun behøver at handle om resultater, men også proces. Tak til ledelsen for at skabe de gode rammer for sådan et sted. Det er ikke alle institutioner, der er så heldige at have så imødekomende en ledelse. Vi kan virkelig mærke, at I vil det – og os. Tak til kontoret og IT-afdelingen for at kunne hjælpe med alt diverse på diverse tidspunkter. Tak til køkkenet for at få os til at se sunde ud, ingen går herfra som en skinny bitch. Vi takker guderne for jer i opvasken og de tjanser, vi på den måde ikke skulle have. We've been there, done that. Tak til HHA-afdelingen for at kunne lade mange af os sove godt om natten og hjælpe de, der ikke kunne det. Tak til pedellerne for ikke at kaste os ud over badebroen, når vi glemte at sætte stolene op eller sætte vores service op. Jeg håber, at øvelse gør mester. Kæmpe tak til hjælpelærerne for at være den lim, der binder det her skøre puslespil sammen. I har givet et stykke af jer selv, og for det er vi jer taknemmelige.

Tak for tålmodigheden. Der har været dage, hvor vi har været uforberedte – unge og dumme og ved at smelte sammen af træthed. De dage har været der. Der har bare også været mange dage, hvor vi var unge, der voksede med opgaven, blev mere selvstændige, tog mere ansvar, fordi vi blev kastet ud i det – dage, hvor vi havde følehornene ude og gav en hånd med, der hvor der var brug for det. Vi har slebet kanterne, mens vi asfalterede. Sådan gør man her.

Det er ikke til at forstå, men der er gået et halvt år, siden vi satte vores ben her for at leve her. For nogle er det langt mere end det. Det kan være interessant at spørge os selv, hvad vi kom for? Måske at blive mere os selv, at finde en retning, vores vej i det her smukke, kaotiske liv, måske at være noget for nogen, at nogle lavede mad til os hver dag, at vokse som menneske, at få nye venner og bekendtskaber, at synge hver morgen eller at udfordre os selv. Jeg skrev d. 9. april nogle tanker om de forandringer, der er sket i foråret – i kraft af at være her på Egmont Højskolen.

*Alt det du ikke vidste
Alt det du håbede på
Alt det der kom bag på dig
Alt det der gav dig noget
Alt det der satte dig på prøve
Alt det du gør igen
Alt det du bliver klogere på
FORVENTNINGER
Kunsten at omstille sig*

Nu kan vi spørge os selv, hvad vi fik med? Nok så meget forskelligt, at det er svært at sætte ord på. Mange forskelligartede relationer til meget forskellige mennesker. Mange fik kærlighed, en hel del på en helt særlig måde, nogle nye gode venner, nogle en kæmpe overraskelse, overvældelse, både af god og hård karakter, nogle en bro, udvidet horisont, bredere perspektiv, afslappethed og tålmodighed, fordi vi har overkommet en del, fundet ud af, at vi kan så meget. En tro på os selv.

Måske står vi lige nu med en masse tanker og spørgsmål – måske kommer de først til os, når vi er landet derhjemme, har fået lidt ro på og for første gang i et halvt år faktisk kan tænke en tanke fra ende til anden, uden at bliver afbrudt. Måske kan vi tænke på, om vi har nået alt det, vi skulle nå? Om vi har fået de venner, vi skulle få? Om vi har fået det bedste ud af det og taget det sure med det søde? Om vi har sat pris på det vi fik og følt det shit (skud ud, Nik&Jay)? Vi kan være spændte på, hvordan det ser ud, når vi kommer hjem. Vi kan være spændte på, hvad vores hjem er nu. Lige nu må der være så mange tanker og følelser samlet på det her sted. Jeg håber, I har en følelse af, at der blev sammenfattet bare en kende af det, I også har haft på hjerte. Ellers har jeg fået et par af vores højskolekammerater til at hjælpe mig med den afsluttende bemærkning.

En særlig tak fra mit hjerte til det, vi har levet i. Bølgerne, der bruser, mark og sand og skov. Det har føltes som et frit liv, et frit liv, hvor vi har kastet os ud i bølgerne, der slog mod kysten ind. Det her er et frit liv, et frit liv for dig selv. Jeg håber, det må bestå.

Tak for det hele, Egmont. Vi sang for lidt, men vi gjorde så meget andet. Tak for at have bidraget til et smukt forår. Jeg er sikker på, at vi alle vil huske det i vores hjarter. Tak.

Gullash

*Afslutningstale forårssemester
af Søren Møllgaard Kristensen, forstander*

I sidste uge var jeg så heldig at være med til Folkemødet for første gang. Og ikke nok med det: jeg havde ydermere det privilegium at være afsted med en Egmont-delegation af lutter gode mennesker. Der var mange ting, der smeltede sammen på bedste vis på Bornholm. Udover første nat på jorden i teltet og meget dårlige busforbindelser var det oplevelser fra øverste hylde. Her smeltede Egmontlivet sammen med Højskoleverdenen, med social- og handicapområdet, med bæredygtighed, med demokratiske debatter, med andre unge mennesker og deres agendaer, med politikere, med fondsdirektører, med mennesker med enorm viden og masser af holdninger og selvfølgelig også DJs og aftenfester.

En særlig oplevelse var, da Sonja Furu, som netop har udgivet bogen Unormale mennesker, havde inviteret vores AK og Bjørn til samtale med Knud Romer om normalitetsbegrebet og menneskesyn. Jeg blev både klogere og gladere af den samtale og debat, som gav nye indsigter og nye perspektiver, og som inkluderede hele teltet ved den sociale scene.

Knud Romer reciterede sit digt Vesper i slutningen af debatten, som han skrev, da han havde mistet synet på det ene øje og næsten ikke havde mere tilbage på det andet, og hans liv på flere områder ændrede sig brutalt fra nærmest den ene dag til den anden. Vesper er den tidebøn, der i den katolske kirke traditionelt bedes dagligt ved solnedgang, dvs. ved døgnets afslutning:

*Den grønne stær har bygget rede
i det, som var mit blik engang.
Den tager alt, som var til stede,
og gør det til sin aftenang.*

*Den synger om de lyse dage,
himlen blå og marken gul.
Der er kun skyggerne tilbage
i sangen fra den blinde fugl.*

*Den lagde sorte æg i blikket
og klækker sine unger ud.
Om lidt er midnatsfugle klækket
og letter i et stjernesked.*

Jeg tror, der var flere som ligesom mig fik gåsehud, fordi digtet gik lige ind og beskrev noget, som er så svært at sætte ord på: At livet lige pludseligt kan ændre så dramatisk karakter.

Som jeg sad der på Borholm med et russisk krigsskib ud for kysten, med forårets oplevelser fra og med Ukraine og tankerne på alle jer, der var her herhjemme, kom jeg til at tænke på en af mine yndlingsfortællinger fra netop Knud Romer, som jeg tænkte, at jeg var nødt til at fortælle jer. Så det gør jeg nu:

Da forfatteren Knud Romer var barn, var det bedste han vidste, hans mormors gullash. Han elskede at se hende stå i køkkenet med knive, potter og pander og stege flæsk og løg med luften fuld af krydderier, som kildrede i næsen og fik en til at nyse. En vellugt uden lige, som så, når retten endelig blev serveret, eksploderede i munden på én af smagsindtryk, der gik dybere og dybere og ikke holdt op. Som om man havde været på en lang rejse, langt væk, og når man glødende i hovedet landede tilbage i stuen, var det eneste, man ville at have mere og mere. Mormorens gullash var helt uimodståelig, og der blev kun reddet en lille rest, fordi hun fjernede gryden fra bordet og stillede den ud i køleskabet med et klæde over. I bogen "Den som blinker er bange for døden" skriver han:

Dér stod den, og jeg tænkte ikke på andet og blev mere og mere sulten. Lige så snart mor var ude af døren og gik i byen med mormor, løb jeg ud i køkkenet og kikkede på gryden i køleskabet. Der var en portion tilovers, og jeg stak fingeren i, og gullaschen smagte bedre end nogensinde og førte en hele vejen tilbage til oldemor, som stegte flæsk og løg i gryden for 100 år siden. Lydia Matthes. Hun kom paprika og purerede tomater og hvidløg i – ingefær og enebær og kommen – og når det var brændende varmt, hældte hun rødvinen i og oksefonden. Langsomt byggede oldemor gullaschen op og lod den simre i timevis og koge ind, indtil kødet var mørt. Hun gemte en portion og brugte den som kraft, og sådan voksede den i smagen og blev rigere med årene, og mormor overtog gryden og gjorde som hende og sørgede for, at der altid var en smule tilbage til den næste omgang gullasch.

Gryden var sort og tung og lavet af jern, og den var nær gået tabt ved krigsslutningen. Mormor og Papa Schneider måtte flygte fra Kleinwanzleben, fordi de russiske tropper var på vej, og de nåede kun at rulle malerierne sammen og grave vinen ned og låse dø-

rene. Så kom englænderne og evakuerede dem. De kørte af sted i lastvognene med sukkerroefrø, som Papa Schneider avlede og som ikke måtte falde i hænderne på kommunisterne. Han kunne ikke tage noget med – ud over det spejlreflekskamera, som han smuglede under frakken. Gryden blev stående tilbage med kraften, og de havde mistet den sammen med alt det andet, hvis det ikke havde være for mor.

Mor havde forladt Berlin i 1942 og var stukket af til Østrig. De havde ikke hørt fra hende længe, og mormor var syg af bekymring og vidste ikke, om hun var levende eller død. Hun gemte sig for krigen og nazisterne på et bjerg i Steiermark, hvor hun boede i et kloster og spiste kartofler og holdt ud i en vinter og en sommer og en vinter til, mens hun ventede på, at det hele var overstået. Det stod klart for hende i de sidste måneder af krigen, at Elben udgjorde skillelinjen, og Kleinwanzleben lå på den forkerte side og blev besat af russerne, det gjaldt om at flygte i en fart! Hun forsøgte at kontakte familien og advare dem, men det var for sent – alle linjer var døde. Mor tog sig til hjertet, og så besluttede hun sig for at komme dem til undsætning og rejse hjem.

Hun satte sig på det første, det bedste tog fra Graz, og ingen vidste, om det kørte, og slet ikke, om det nåede frem. Det meste af jernbanenettet var brudt sammen, og det der var tilbage, blev angrebet ustandselig.

De kørte i en time eller to, så bremsede toget, og alle hoppede ud og kastede sig i grøften. Flyene styrtede ned over dem og skød mod toget og smed bomber – og bagefter var det op igen og hurtigt videre så mange kilometer som muligt, inden der var nye luftangreb. De kørte østpå, fordi der var skinner, og det var i den forkerte retning og gik mod Prag, og mor steg om og fik et tog, der havde endestation det værste sted på jorden: Berlin. Efter en uge havde hun krydset Ungarn og Tjekkoslovakiet og trådt ud af en gennemhullet wagon og stod på Anhalter Bahnhof.

Det eneste, hun tænkte på, var at komme væk, og hun løb for livet og greb chancen og steg på det sidste tog, som nåede ud af byen, og bag hende sprang Berlin i luften.

Det var et mirakel, at mor ankom til Magdeburg i live. Det var midt i fronten, og de amerikanske tropper stod på den ene side, de tyske tropper stod på den anden side, og bomberne regnede over byen. Der var 5 kilometer til Kleinwanzleben, og mor var ved at falde om af sult og udmattelse. Hun stjal en cykel og kørte ud af landevejen i en tordenstorm af eksplosioner, og for enden af

hendes kræfter lå huset på Breite Weg. Hun løb op ad trapperne, døren var låst, hun bankede på ruderne, der var ingen, det var tomt. Hun kravlede ind ad kældervinduet og gik rundt og kaldte på dem – det var tydeligt, at de var flygtet over hals og hoved – og mor håbede det bedste og kunne ikke holde sig på benene længe og satte sig tungt i køkkenet. Så kom hun i tanke om gullaschen.

Hun åbnede døren til bryggerset, gryden stod, som den var blevet efterladt et par dage før. Den duftede som Tusind og en nat og Paradisets Have og lokkede en nærmere og førte ens hånd ned i skeen, man drømte allerede og kunne ikke gøre modstand og gjorde det eneste, man ville, og det var at spise – og mor lagde låget på. Hvis hun gav efter nu og spiste resten, var det forbi, og kraften ville være tabt for altid. Selvom sulten rasede i hende, tog hun gryden under armen og satte den på bagagebæreren og cyklede ud til den tyske hær for at bringe sig i sikkerhed og finde familien og give gryden tilbage til mormor.

Sådan gik det til, at mormor kunne forsætte med at servere en gullasch, som var 100 år gammel, og den smagte sødere og stærkere for hver eneste bid, jeg listede i mig. Jeg var så opslugt af at spise, at jeg ikke hørte døren gå, og fik et chok, da mor pludselig stod i køkkenet og skreg: "was tust du!"

Hun stirrede med vilde øjne på skeen, som jeg holdt i hånden – jeg havde skrabet bunden for at få det hele med – og det gik op for mig, hvad jeg havde gjort, og der var ingen ende på skrækken og skammen, men der var ikke noget at gøre ved det, sket er sket. Jeg smilede undskyldende med gullasch i hele hovedet og kiggede på mor og kiggede på skeen og bad til, at hun ville tilgive mig, og så åbnede jeg munden og spiste op.

Jeg kan med gru huske første gang, jeg læste fortællingen om, hvordan århundrede års kød- og krydderikraft forsvandt og gik til grunde, fordi lille Knud ikke kunne modstå fristelsen. Hvordan jeg på en måde godt kunne forstå Knud, da jeg også selv er et madøre, der elsker forædlede smage, og hvordan jeg næsten ikke kunne tilgive ham for at ødelægge hundrede års arbejde for noget, der havde en helt særlig værdi, og som var blevet værnet om og fragtet gennem krigens bombardementer og rædsler.

En gryde fyldt med værdier, som kunne overleve selv en verdenskrig. En fond med det vigtigste og mest essentielle.

I har hver især i jeres respektive liv været i gang med at lave en fond, som i stedet for krydderier, kød, vin og grøntsager bl.a. består af op-

levelser, mennesker, erfaringer, tanker og indtryk. Og her i foråret kan vi sige, at vi har lavet en fælles gullasch med allehånde forskellige smagsindtryk og ingredienser. En ret, som vi har spist af, fået næring fra, justeret i smagen, hvis den blev for besk, og retten har smret og er blevet bedre og bedre. Kødet har mørnet og smags-indtrykkene er blevet mere sammenhængende og dybere. Og den har fået sin uimodståelige smag og er blevet til den ret, den er, fordi I lige præcis er de mennesker I er. Til tider har det været legende let. Til tider har det været hårdt og krævet meget af os alle. Men den har været næret af jeres opmærksomhed, jeres nærvær, jeres nysgerrighed, jeres evne til at kunne forundres og stille spørgsmål og søge svar, jeres skabertrang og jeres livsglæde. Jeg håber, I vil tage lidt af den store ret med hver især og putte i jeres gryde og ikke falde for fristelsen til at skrabe og slikke bunden og spise den op. Tage en fond med, når I går herfra, til den eller de fremtidige retter, I skal lave. Livretter eller livsretter kunne man sige. At I vil bære foråret og tiden på Egmont med jer i jeres fremtidige liv, med en vished om, at I altid ville kunne tanke op hos hinanden eller hos os her på Egmont og i oplevelserne, erindringerne, erfaringerne og kundskaberne, I har fået med herfra.

Et citat, som I alle har hørt enten et uddrag fra eller i sin fulde længde i løbet af i år, er dette citat af den danske filosof K. E. Løgstrup:

”Den enkelte har aldrig med et andet menneske at gøre, uden at han holder noget af dets liv i sin egen hånd. Det kan være meget lidt, en forbigående stemning, en oplagthed, man får til at visne, eller som man vækker, en lede, man uddyber eller hæver. Men det kan også være forfærdende meget, så det simpelthen står til den enkelte, om den andens liv lykkes eller ej.”

For nogle år siden havde jeg en samtale med tidligere biskop Kjeld Holm. I forbindelse med debatten om, hvorvidt vi skulle modtage 500 kvoteflygtninge, blev der fremført et argumentet, der gik på, hvad vi så skulle gøre med flygtning nummer 501, hvis vi tog imod 500, med den underliggende præmis, at det hverken gør til eller fra at hjælpe, når problemet nu er så stort. Til det sagde Kjeld Holm:

”For år tilbage havde jeg en samtale med en yngre dansk kvinde, der havde oprettet et hostel for cirka 10 piger i Indien. Jeg spurgte hende, om det ikke blot var en dråbe i havet, hvortil hun svarede: *Jo, naturligvis, men den som dråben falder på, opdager ikke, at det kun er en dråbe; for hende kan det være forskellen på himmel og helvede*”

Jeg håber og føler mig fuldstændig overbevist om, at I vil lade det dryppe ud over mennesker I møder på jeres vej, ligesom I har gjort her. Og at I vil lade jer ramme af dråberne, når nogle drypper dem ud over jer.

Jeg ved, at I vil holde andre menneskers liv i jeres hænder – og at I vil have tillid til, at de holder jer. At I vil vække stemninger i stedet for at få dem til at visne, og at I vil have modet til at gå imod de mennesker I måske vil møde på jeres vej, der vil noget andet. Det har I vist i år, at I både kan, tør og magter.

I min tale til jer i semestrets start skrev jeg:

”Alle har ét liv. Hvordan vil du leve dit? Vi er alle mennesker. Vi har alle et liv. Hvad betyder det for dig og for os? Hvad stiller vi op med det liv, vi har fået? Og de muligheder vi har, og som vi ta’r? Hvordan er vores syn på mennesker og mennesket? Hvordan er vores menneskesyn?

Her gives ingen facitliste. Men vi kan i løbet af semestret være med til at tale om det, blive klogere på os selv og hinanden og på det liv, vi lever og skal leve sammen”.

Og det har vi gjort.

Ikke kun det gode, der udvikler os men også det, der er svært. Vi kan ikke kun leve vores liv drevet af lyst. Vi har også brug for at virke, gøre noget, bidrage, tage tønnen. Når det hele flyder sammen, oplever vi måske fra tid til anden: virkelyst. Det gør jeg selv, og det er et fromt ønske, jeg har for alle mennesker.

Der kan være svære samtaler og episoder, som kræver noget, der ikke umiddelbart er forbundet med lyst, og alle de opgaver, man måske synes, at man ikke er så god til. Listen kunne blive lang. Men i sidste ende gør man det, ofte i samarbejde med andre, fordi det alt sammen knytter an til noget, der er dybt meningsfuldt i sin grundsubstans.

Det fik mig til at sige til jer i går: At vi skal huske på at højskolelivet og livet generelt ikke kan simplificeres til et tal. Nok vil en del af jer skulle forholde jer til og måske også finde engagement i gennem en karakter, på nogle enkeltområder i tilværelsen. Men aldrig på de vigtigste, og lad aldrig karaktererne eller tallene kue jer.

Lige før sang vi sangen ”Undertiden” af musikeren Søren Huss. Her sang vi:

*Livet er kort målt i tid rundt om solen
men det så højt, som din tanke kan nå
og så dybt som dit hjerte tør falde
uden at gå i stå*

Søren Huss siger selv, at han ikke ville kunne have skrevet disse linjer, hvis ikke han havde læst Benny Andersens vise linjer i indledningsdigtet til Oven visse vande: ”Livet er smalt og højt”:

*Målt på langs er livet kort
Men lodret målt uendeligt*

Tak for at bevise, at de to ordkunstnere havde en særlig indsigt, og for at kaste jer ind i højskolelivet med stor kraft og intensitet.

For I har brugt den umiddelbart knappe tid til samværet til, at vi er kommet tættere på hinanden, til at vi har kunnet lære hinanden at kende, som de mennesker vi er, til at undervisningen er lykkedes, til at vi har kunnet kaste os over meningsfulde projekter, som har været båret af virkelyst, nysgerrighed, livsmod og skabertrang. I har kastet jer over Egmont med jeres hænder, jeres hoveder, jeres hjerter og jeres blikke og fornemmelse for hinanden. I har villet noget for og med hinanden, har reageret på andres initiativ og selv taget det fra tid til anden. Tak for det.

Kære elever. Jeres semester er ved at være gået. Tak for tilliden. Tak for samtalerne. Tak for jeres nysgerrige optagethed. Tak for at I har åbnet jer for os og for hinanden. Tak for glæden. Tak for jeres skaberkraft. Tak for hjælpen. Tak for tårerne. Tak for grinene. Tak for livsmødet. Tak for alle jeres livsfortællinger. Tak for fag, caféer, events, arrangementer og fester. Tak for Marquis de sade.

Tak for uforlignelige weekender, som I tog på jer med stort engagement og selvfølgelighed. Tak for en helt fænomenal Festival, som vil efterlade mangan festivalarrangør og festivalgæst med åben mund og polypper. Tak for hverdagen. Tak for at vi sammen klarede et helt

semester, som har været noget helt særligt. Tak for at I har set muligheder i stedet for begrænsninger, og at I har overkommet næsten alt.

Tak for mangfoldigheden, myndigheden, værdigheden og solidariteten.

De sidste ord I får med fra mig, som vi sang til jer i aftes:

*Dit ydre og dit indre det har ændret sig
Mens I har lyttet, leget, leet – sammen i en leg
Uanset hvad I havde med jer i tasken – hertil hver især.
Så har I præget Egmontlivet, til sit helt eget værd.*

*Hvor går I hen, når I går herfra?
Det ikk' det sam' hjem her, når I går herfra
I søger nattely i en anden by
I lever – videre i livet, I er ikke sky*

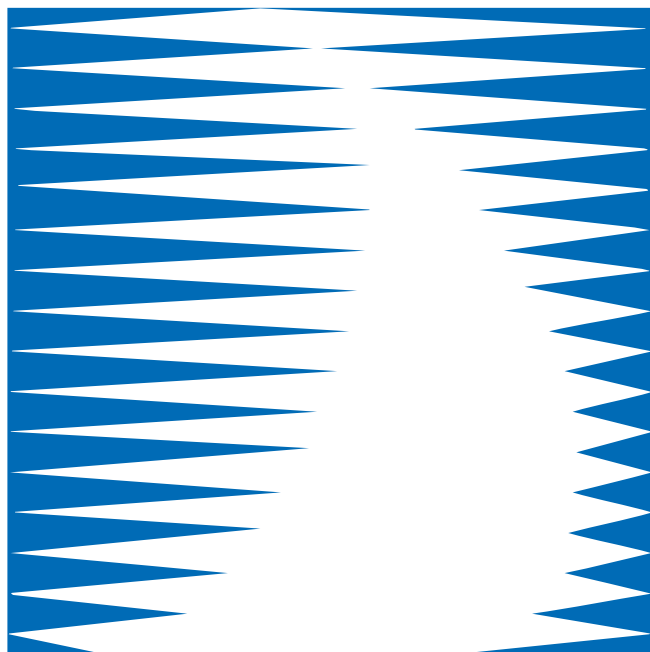
Med disse ord vil jeg gerne ønske jer en rigtig dejlig sommer – og held og lykke med det, I hver især skal i gang med. Nogle af jer her, andre af jer helt andre steder. Jeg er sikker på, at det kommer til at gå jer godt i jeres fremtidige færd, når I går ud af de brede, åbne døre. Husk at de for altid, også i fremtiden, er åbne for jer, der nu siger farvel.

I prinser og prinsesser fra Egmont. I Egmonitter. Drag ud i verden og gør den til jeres. Påvirk den. Præg den. Skab den. Gør med den hvad I vil – for jeg ved, I vil det gode.

Tak for ordet. Af hjertet tak for i år!

Hou Søsportcenters 25 års jubilæum

Hou Søsportcenter

I maj 1997 blev Hou Søsportcenter indviet. I den anledning har vi i det efterfølgende kigget både frem og tilbage, for at se hvad HSC kom ud af, var, er og er ved at blive til.

Til sommer fejrer vi de 25 års jubilæum med en større konference om tilgængelige ferie- oplevelses- og kursusmuligheder i Danmark tæt på hav, strand, vand og skov med keynotespeakers, debat og samtale. Selvfølgelig efterfulgt af stor festivitas, som jubilæet også kalder på.

Et søsportcenter til fremtiden

En af Egmont Højskolens nærmeste samarbejdspartner, Hou Søsportcenter, er rundet 25 år. Selvom centeret på mange måder har været en succes, fortæller formand Stig Langvad, at bestyrelsen lige nu tænker nyt.

Af Michael Pedersen

Hou Søsportcenter er fyldt 25 år. Bestyrelsen af Søsportcenteret kan se tilbage på 25 års succes. Men de vil først og fremmest gerne se fremad.

“Tankerne om Hou Søsportcenter startede med, at daværende forstander Ole Lauth gerne ville have en badebro til højskolen. Han begyndte at søge fonde, men kunne ikke rigtig komme igennem. Fondene kunne ikke se den større idé i en badebro til højskoleelever. Så kom han til at tale med Aase Olesen, som på det tidspunkt var formand for Arbejdsmarkedets Feriefond, som har til formål at skabe feriemuligheder for familier fra lavindkomstgrupper. De blev så enige om at lave et projekt, som skulle skabe feriemuligheder for mennesker med handicap og deres pårørende”, fortæller Stig Langvad.

Målet var at bruge de omgivelser med strand, vand natur og skov, som er omkring Hou. Det lykkedes at strikke en ansøgning sammen, som levede op til det og samtidig levede op til fondens formål.

“Hou værft var på det tidspunkt til salg. Så det købte vi, og det er blevet et værft, hvor vi gør både tilgængelige for mennesker med handicap. Hele centeret kom til at indeholde 11 tilgængelige feriehus, et værft og en badebro”, siger Stig Langvad.

Har kørt godt

Søsportcenteret har trukket mange mennesker med handicap til Hou. De kommer for at holde ferie. Nogle kommer måske også for at

*De første skitser
til feriehusene*

mærke det miljø, der er omkring Egmont Højskolen. Endelig kommer mange, fordi de 11 feriehusene er tilgængelige og dermed lette at holde ferie i, hvis man har et handicap.

“Vi har i modsætning til andre steder haft en fin belægning. Der har ikke været de store problemer med feriehusene. Da vi byggede husene, var det med ét badeværelse, men vi måtte erkende, at der var brug for to badeværelser, da det tit tager længere tid for mennesker med handicap at gå på toilet eller i bad. Det har vi fået rettet op på senere og har fået bygget et ekstra badeværelse på hvert af husene. Der har været lidt omkring badebroen, hvor de løsninger vi fandt på med at få mange kørestolsbrugere i vandet på én gang, blev ødelagt

af is og andre vejrfænomener, men det er ting vi har kunnet løse”, fortæller Stig Langvad.

I løbet af årene har Hou Søsportcenter og Egmont Højskolen arbejdet sammen om at få en flåde af både, som kunne bruges af mennesker med handicap.

“Udover mini-tolveren har det ikke været almindeligt, at mennesker med handicap kunne komme ud at sejle og være med til at sejle båden. Vi havde skibet “Betty” og Betty er et eksempel på, at vi var blandt de første til at lave skibe, så det kunne bruges af personer med et handicap. Det var nyskabende”, siger Stig Langvad.

Attraktiv, også i fremtiden

Begrebet og behovet for tilgængelighed er ikke en fasttømret størrelse. Det forandrer sig hele tiden. Derfor er bestyrelsen af Hou Søsportcenter påbegyndt en proces, som skal sikre, at stedet også er attraktivt for familier, hvor en har et handicap, i fremtiden

“Vi vil gerne skabe et område, hvor vi tænker vand, sand og skov sammen, så det bliver et sted med mange forskellige aktivitetsmuligheder, hvor alle naturens elementer er i spil. Det skal gerne være attraktivt at komme. Vi tænker meget i, hvordan stedet bliver endnu mere tilgængeligt for mennesker med handicap. Jeg tror, kommende brugere sikkert har mere sammensatte handicap, og dermed andre behov end dem vi tager hensyn til nu. Der skal vi tænke nyt,” slutter Stig Langvad.

Betty

Skulle være lønmodtagere, gerne med handicap

Af Michael Pedersen

Finansiering af Hou Søsportcenter blev mulig, fordi Arbejdsmarkedets Feriefond gav en stor bevilling. Fonden bestod af de feriemidler, som lønmodtagere ikke fik hævet. Fondens midler skulle bruges til at skabe feriemuligheder for lavindkomstgrupper. Med støtte til Hou Søsportcenter var fonden med til at skabe muligheder for mennesker med handicap. "Arbejdsmarkedets Feriefond gjorde meget ud af, at det skulle være lønmodtagere, som var målgruppen, og gerne lønmodtagere med handicap. Vi gjorde dem så opmærksomme på, at der er et begrænset antal mennesker med handicap, som er begge dele, og det accepterede de", siger tidligere lærer på skolen, Annie Christensen.

"Vi holder alligevel stadig lidt fast i det ønske, og vi er meget opmærksomme på ikke at hæve priserne for meget. Flere i vores målgruppe er førtidspensionister, og det er vigtigt, at alle kan have mulighed for at holde ferie her" tilføjer Eva Carlslund.

De to tidligere lærere Annie Christensen og Poul Erik Fink samt kontorleder Eva Carlslund har været tæt på Søsportcenteret helt fra start. Nu husker de tre tilbage og glæder sig over, at Søsportcenteret kan fejre 25 års jubilæum i år.

Lidt nostalgi

Stranden neden for Egmont Højskolen har en lang årrække været feriested for børn med handicap. Før højskolen kom, var der en feriekoloni for børn med handicap.

"Daværende forstander Ole Lauth havde som barn holdt ferie i nogle gamle jernbanevogne, som lå ved stranden. Jeg har set billeder af det, og husene i Hou Søsportcenter ligger næsten præcis sådan, som de vogne stod. Saunaen er samme sted, så det var noget med at "genskabe" det, han havde kendt som barn" fortæller Eva Carlslund.

Men det var ikke uden problemer at få lov til at bygge nede ved vandet.

"Nogle mente, at vores joller, som lå på stranden, skændede billedet rent naturmæssigt. Så de rejste en fredningssag. Det blev løst ved, at vi fik godkendelse til at være i byzone, og så var der ingen problemer med at få lov at bygge" siger Poul Erik Fink.

Samtidig var der små praktiske problemer. Egmont Højskolen begyndte at opbygge en mindre flåde og have sejladssag som et fag. Det gav nogle udfordringer i forhold til at få elever i kørestole ud på vandet.

"Vi havde nogle år før fået vores første "mini 12'ere". De lå fortøjet nede på havnen, så vi skulle have dem i vandet med kran hver gang. Samtidig havde vi joller på stranden, og når de skulle bruges skulle vi have elever med handicap i bådene fra broen. Det var meget besværligt" fortæller Poul Erik Fink

Af forskellige grunde kunne Egmont Højskolen ikke være ejer af Søsportcenteret. Derfor blev der også skabt en ny virksomhed, Hou Søsportcenter, som blev en selvstændig organisation.

“I de år var der sagen om Solhavegård, som var en højskole. De havde også indtægter ved andre ting, men det viste sig at være ulovligt. Så Egmont Højskolen kunne ikke købe Hou Værft og lave andet end undervisning, og det ville vi jo. Vi ville også reparere både og gøre dem klar til vores elevflokk, hvor en stor del har et handicap, og feriehusene skulle jo også lejes ud til andre end skolen. Så det var nødvendigt at lave en opdeling” siger Poul Erik Fink.

En våd dag

Hou Søsportcenter blev indviet den 20. maj 1997. Der var blevet gransket i vejrudsigter mange år tilbage, og den 20. maj var den dag, hvor der statistisk set var mest sol. Men præcis den dag i 1997 var vejret elendigt og det styrtregnede.

“Der var børnehavebørn, der var ved at drukne i muddret, kørestole, der hang fast, og prinsesse Alexandra kom i højhælede sko. Det var sjovt” erindrer Poul Erik Fink

Daværende prinsesse Alexandra havde sagt ja til at komme og indvi Søsportcenteret og samtidigt navngive båden “Alexandra”. Det betød, at det blev en helt speciel dag med mange minder.

“Hele Odders politistyrke var der for at sørge for, at prinsesse Alexandra ikke blev skudt. Men så var der et kørestolsdæk, som punkterede, og det gav et ordentligt brag, så hele styrken var klar, for de troede, det var et skud” husker Annie Christensen.

For Egmont Højskolen var det noget helt særligt at have besøg af en royal person, men prinsesse Alexandra tog dog alt med godt humør.

“Jeg kan huske, at da Alexandra skulle kaste flasken mod skibet, kom du til at bande ad hende, Poul Erik, og sige: “Du må sku da ikke kaste flasken, før du har sagt, hvad skibet skal hedde”. Og du sagde “du” til hende og ikke “De” eller “deres kongelige højhed” mindes Eva Carls-lund.

Det var overraskende

Bevillingen fra Arbejdsmarkedets Feriefond var aftalt som et lån, men det lå i kortene, at lånet ikke skulle tilbagebetales. Derfor var det meget overraskende for Hou Søsportcenter og andre, der havde modtaget støtte af Arbejdsmarkedets Feriefond, at der pludselig kom en anden melding.

“Efter indvielsen og de første år kom Søsportcenteret til at køre fornuftigt. Men der var altid den lille usikkerhed, at det i papirerne stod, at vi havde *lånt* pengene fra Arbejdsmarkedets Feriefond, selvom det uformelt hed, at det var jo selvfølgelig en gave. Da de så pludseligt for 2-3 år siden ville have pengene tilbage var det meget overraskende. Det endte med, at de kun ville have 10%, altså 1,6 millioner tilbage og det havde vi, så det kunne vi godt betale. Så det endte jo godt” husker Poul Erik Fink og Annie Christensen.

“Det var lovet, at det var en gave. Husene kan snart godt bruge en opfriskning både inde og ude og det kunne vi godt have brugt pengene til” siger Eva Carls-lund.

Hou Søsportcenters 25 års jubilæum vil blive fejret næste år, hvor det nyrestaurerede og ombyggede skib “Birgit” også vil stå klart til at tage folk med og uden handicap en tur med ud på havet. (Læs mere om Birgit på birgit.egmont-hs.dk)

Pønserier

*Velkomsttale ved start af efterårsemesteren
af Søren Møllgaard Kristensen, forstander*

Kære alle

Rigtig hjerteligt velkommen til efterårsemesteren 2022. Vi har glædet os til, at I skulle komme. Jeg håber, I har taget en dejlig sommer med i bagagen til det næste halve år, som vi skal tilbringe sammen. Jeg håber, I er kommet sådan nogenlunde på plads på værelserne, der, sammen med resten af skolen, skal være, eller blive til jeres hjem i dette semester.

Jeg håber, I har truffet den eller dem, som I skal bo på værelse sammen med, og hvis I bor alene, har hilst på naboerne. Måske er det i virkeligheden en meget god idé at banke på hos dem, I bor i umiddelbar nærhed af, ved siden af, overfor eller på gang med og hilse på. Har I været her før, kan I jo byde velkommen, og er I her for første gang, kan I nysgerrigt finde ud af og indtil, hvilke dejlige mennesker, der omkranser jer.

For vi er mange mennesker under samme tag, og jeg vil hermed gerne give alle frit lejde til at spørge om, hvad folk hedder, gætte, gætte forkert, også meget gerne efter de første par uger.

Om to uger udgiver Svend Brinkmann en bog der bærer titlen "Tænk". Ret cool titel synes jeg, i bydeform, ligesom mange af hans andre bøger. Når jeg hører ordet "tænk", kommer jeg til at tænke på betænk-somhed, altså at man viser hensyn overfor andre eller betænker andre med noget godt. Jeg tænker også på eftertænk-somhed, altså en refleksion, en eftertanke, efter at noget er sket eller en filosoferen over store eksistentielle emner. Jeg tænker på omtanke, som måske også er en slags filosoferen, men i hvert fald også det at tage hensyn til andre, at tage ansvar og at være omsorgsfuld.

Det synes jeg på en helt naturlig måde klinger meget godt med det højskoleliv, der ligger foran os.

Der findes et gammelt dansk ord, som desværre ikke bliver brugt ret meget længere: At pønse, som også er i familie med at tænke. Det kommer i hvert fald fra det latinske ord pensare, som jeg lærte at kende, da jeg boede og arbejdede i Italien – og det betyder at tænke.

Når man pønser, så arbejder man med noget i tankerne; man overvejer eller grunder over noget. Man tænker længe over noget, planlægger noget, måske uden at sige det til andre. Der ligger altså altid lige en handling bagved at pønse. Og en ting er sikkert, man kan ikke nøjes med at tænke her i højskolelivet, såvel som i livet generelt. Man skal også handle.

Der er også et lurifax element i ordet pønse – Man har noget for. Man har noget for med sit eget liv, med andre og andres liv, og det rummer et glimt i øjet eller en ræv bag øret, som også er nødvendigt i det liv, vi lever med hinanden.

Som afslutning på min tale til jer, skal vi synge en sang fra Højskole-sangbogen, en bog som jeg håber I kommer til at holde meget af, en sang af Grundtvig, som hedder et jævnt og muntert, virksomt liv på jord.

Her kommer vi til at synge:

*Et jævnt og muntert, virksomt liv på jord
som det, jeg ville ej med kongers bytte,
opklaret gang i ædle fædres spor
med lige værdighed i borg og hytte ...*

*Et sådant liv jeg ønsked' al min æt
og pønsed' på med flid at forberede ...*

Grundtvig gør sig tanker om, hvad han ønsker for sine børn og måske også i bredere forstand sine medmennesker, og han pønser på at forberede det med flid. Han vil lægge noget arbejde i at lykkes med det. Han vil gøre sig umage.

Når man gør sig umage, sker der altid noget særligt. Umage kunne også betyde, at man ikke har set noget magen til, eller at man ikke har set mage, eller ikke har nogen ligesom en magen til en selv, ved sig.

Og så er man mageløs. Det er mageløst. Når man gør sig umage bliver det mageløst. Og I kender sikkert betydningen af, at noget er mage-løst: Formidabelt, fantastisk, enestående, outstanding osv.

Jeg håber, at I ligesom Grundtvig vil være med til, at vi gør os umage?

Men hvad er det så, at Grundtvig pønser på at gøre sig umage med at give videre. Jo, det er, at man skal leve sit liv uden forstillelse.

Man behøver ikke at være andre eller andet, end den man er, eller er i færd med at blive.

Man skal have munterheden med sig, humoren, det gode grin sammen med andre.

Og man skal leve et virksomt liv. Et liv hvor man handler eller sætter gang i sit eget, eller andres liv, og måske først og fremmest i det liv, vi lever med hinanden.

Og vi skal gøre det, så vi ikke vil bytte med nogen anden, end ikke en kongel!

Det er jo nærmest en umulig opgave, for man kan jo altid kigge sig omkring og tænke: bare det var mig.

Man kan være i en livssituation, som man måske ønsker, at man kunne ændre eller bytte ud. Men nogle gange lader det sig jo ikke gøre. Så må man få det bedste ud af de vilkår, man har, og måske også få det bedste ud af og frem i den anden, i de andre. Og det kan man sjældent alene. Det kræver, at man gør det sammen – med Grundtvigs ord – med ligeværdighed i borg og hytte. Om man er vokset op på borgen eller i hytten, så skal vi alle være lige stillet. Vi har vores eget værd og vores værdighed i kraft af, at vi er lige præcis det menneske, vi er. Og som sådan er vi lige meget værd. Vi er lige værdige.

Jeg håber, I vil være med til, at vi mødes og lever lige værdigt?

Ud af det latinske og italienske ord pensare kommer også fx pension eller pensum, men hvis der er noget, højskolelivet her på Egmont Højskolen ikke er, så er det pension eller et overordnet pensum.

Snarere tværtimod. Det er et liv med fag, undervisning, samvær, oplevelser, samtaler, mad, søvn, fest og alt det andet, livet byder på. Livet her er ikke ved sin ende, snarere en form for begyndelse.

Det indrammes ikke i et overordnet pensum, men bliver mere formet af spørgsmål som: Hvad er et menneskeliv for en størrelse? Og hvad stiller vi op med det liv vi lever – sammen med hinanden.

Det er et liv, hvor vi tænker, prøver, handler, ser, føler – repeat

Tænk, prøv, handl, iagtag, føl, tænk, prøv, handl, iagtag, føl, tænk osv.

Vi holder højskole for både hovedet, hånden, hjertet og hinanden.

Jeg håber, I vil være med?

For to uger siden blev vi i Danmark et stort menneske fattigere. Visangeren Povl Dissing døde desværre efter længere tids sygdom.

Jeg tror, det er de færreste, der ikke har hørt Povl Dissings helt særlige stemme og hans sangmæssige fortolkninger.

Jeg husker Povl Dissing fra jeg var helt lille. Han indtalte Benny Andersens historier om Snøvsen og faktisk en helt masse andet børnefjernsyn, og jeg var fra første færd vild med den langsomme, drevne, nasale stemme, som meget hurtigt blev velkendt.

Jeg kan huske indledningen om, at alle går fra Snøvsen. Dengang vidste jeg ikke, at det betyder, at man mister selvkontrollen eller besindelsen, bliver forvirret eller ude af sig selv. Jeg troede helt bogstaveligt talt, at alle gik fra det lille væsen, som hed Snøvsen.

I den første bog, jeg hørte, synes drengen Eigil, at det var synd, at alle er gået fra snøvsen og en morgen finder han snøvsen, lige i udkanten af skoven. Snøvsen viser sig at være et lille væsen, der kun har én tå at hoppe på. Ingen arme, flyveører og en lang tud, der stikker lige ud i luften. Jeg syntes, han var det sødeste væsen, og måske var det også en faktor, at drengen, der fandt Snøvsen, helt forladt, hed Eigil, ligesom min egen far, det skal jeg lade være usagt.

Men Eigil bliver ven med Snøvsen og sammen går de på eventyr. Og sådan starter Benny Andersens herlige historie om snøvsen og Eigil og deres spændende oplevelser i en verden, hvor alt kan ske. Snøvsen befrier Katten i sækken, han møder Bøhmanden og bliver forfulgt af krabber, hajer og sørøvere. Snøvsen bliver sparket op i luften, solgt som en gulerod og bortført af skumle fyre. Men alt ender heldigvis godt, og sammen får Eigil og snøvsen mange gode venner.

Jeg var fuldstændig indfanget i fortællingen, ikke mindst takket været Povl Dissings stemme. Og jeg har, siden min pure barndom, sat stor pris på mennesker, der skilte sig lidt ud fra mængden, som Snøvsen gjorde.

Senere stødte jeg på Povl Dissing, da han sang pigtråd og blues.

25 minutter endnu, som handler om en mand, der skal hænges.

Herefter nummeret: *Den grimteste mand i byen*, der handler om en mand, som jeg dengang var fuldstændig overbevist om var Povl Dissing, han var nemlig ikke på den måde en objektiv skønhed, der simpelthen var så grim, at ingen kvinder ville have ham, men havde en sjæl så smuk. Politiet forbød ham at gå ud, fordi alle bilister kørte galt, når de kiggede på: den grimteste mand i byen.

Jeg blev vred og indigneret over, at det kun handlede om udseendet, og at ingen kunne se ham, som den han var.

Senere blev det Bellmans viser og stort set alle Benny Andersens fantastiske kompositioner og tekster, hvor vi her i aften startede med at synge: Svantes lykkelige dag.

Jeg tror, I alle har hørt den med Povl Dissing:

*Se, hvilken morgenstund!
Solen er rød og rund.
Nina er gået i bad.
Jeg' spiser ostemad.
Livet er ikke det værste man har
og om lidt er kaffen klar.*

Bare i første vers, handler den om alt det største og alt det mindste: Om morgenen, om solen, om naturen, om kærligheden, om den nødvendige ostemad, om livet og om kaffen og hyggen.

Og Povl Dissing synger den med indlevelse, sårbarhed og følsomhed og poetisk tæft.

Det var faktisk sådan, at Povl Dissing indimellem måtte flygte fra sine koncerter, fordi folk blev provokeret over den måde, han sang og "skabte sig på", som de sagde.

Der opstod også flere gange slagsmål, fordi folk var rygende uenige om den måde, han sang på. Var det godt eller fornærmende ringe?

Hvorfor er Povl Dissing med i min velkomsttale til jer?

Fordi han var det, livet handler om. Han var det, jeg vil kalde god højskole: Han var fræk, original, skarp og præcis. Han var humorist og turde vise sin sårbarhed, smerte og følsomhed. Og han var sin helt egen stemme, der endte med at skabe et kæmpestort fællesskab.

I sine sidste ord som han gav til Michael Bertelsen og hele Danmark, sagde han til alle os, der bliver tilbage: Jeg ønsker jer sange og kærlighed

Jeg håber, I vil være med til sangene og kærligheden?

Vi vil gøre os umage her på højskolen. Vi vil gøre os tanker. Vi vil pønse.

Vi vil handle. Vi vil vise jer underet, undervise. Vi vil inspirere, vise vejen og lære fra os. Men det bliver først virkelig til noget, når I tager det til jer, og gør det til jeres. Til vores. Til alles.

Nogle af de værdier, som Egmont Højskolen og vores mere end 65 års historie er funderet på, er: Værdighed, Myndighed og Solidaritet.

Disse begreber lader sig ikke sådan lige beskrive kortfattet eller entydigt, men jeg vil gerne komme med et bud, som jeg håber, at I har lyst til at gøre til genstand for samtaler og udfordre og udforske i løbet af foråret.

Værdigheden kan forstås både som et grundlæggende menneskeligt begreb, og som det, de gamle grækere med bl.a. Aristoteles kaldte en dyd – arete. Kigger man på det som en dyd, er det at optræde og handle værdigt i alle situationer og udstråle en fundamental menneskelighed, som kan virke både bevægende og inspirerende.

Som et grundlæggende menneskeligt begreb har det at gøre med, at ethvert menneske er et formål i sig selv. Mennesket kan ikke prissættes men har en indre iboende værdi – en værdighed – fordi det er lige præcis det menneske, det er.

Myndigheden har at gøre med magt, agt og kompetence. Eller hvis man kigger på det engelske ord for myndighed – empowerment – ikke bare magt, men også kraft. Livskraft. Det selvberørende menneske, som kan eller bliver i stand til at bestemme over sit eget liv, og at have ansvar for både eget og andres liv.

Myndighed kan også være, når du er i stand til at sætte din selvforståelse og forståelse af omverden på spil i mødet med den anden eller de andre. Når du tør åbne dig for det uafgjorte, forstyrrende og fordrende i fortroligheden.

Solidariteten er at stræbe efter, at alle mennesker har de samme muligheder. Det solidariske menneske er villigt til at bidrage, således at andre får de muligheder, han eller hun selv tager som en selvfølge.

Solidaritet kunne også betyde: At stå ved siden af. Eller at besidde evnen til at stå ved siden af. Og solidariteten er gensidig: At stille sig ved siden af den, der har brug for hjælp og se sagen fra hans eller hendes side – og vice versa, at man modsat også evner at se sagen fra den hjælpendes side. Vi har med hinanden at gøre. Vi er gensidige afhængige af hinanden. Vi tager vare på hinanden.

Og værdierne og begreberne kan jo ikke nøjes med at være ord. Vi må udleve dem og bære dem uden på tøjet. Og vi må udleve dem i det forpligtende fællesskab.

Et fællesskab, hvor vi insisterer på at se mulighederne i stedet for begrænsningerne. Hvor mennesker med vidt forskellige livsvilkår og livssituationer kan mødes, lære og udveksle erfaringer, viden, drømme, ønsker og håb for fremtiden – og udleve det i samspillet, mens vi holder drøngod højskole.

Slutteligt skal I vide, at vi glæder os meget til i år. Vi glæder os til undervisningen. Vi glæder os til samtalerne. Vi glæder os til at skabe sammen med jer. Vi glæder os til at få en fælles hverdag sammen. Vi

glæder os til at være nysgerrige og at forundres sammen med jer. Vi glæder os til at vi skal græde af grin.

Vi glæder os til, at I vil udnytte skolens muligheder, og til at I vil udfordre jeres eget og hinandens liv og de sociale sammenhænge. Vi glæder os til at lære jer – og jeres liv at kende. Vi glæder os til menneskesyn og livsfortællinger. Vi glæder os til at holde rigtig god højskole sammen med jer. At holde om, at holde ved, at holde ud, at holde af, at holde sammen.

Vi glæder os.

Jeg håber, I vil være med?

Velkommen til værdigheden, myndigheden og solidariteten.

Velkommen til mangfoldigheden, mulighederne og til de brede, åbne døre på Egmont Højskolen. Velkommen!

Billedet er fra Malurt koncerten, der blev afholdt på Egmont Højskolen til stor glæde for elever, medarbejdere og lokalbefolkning.

Tør at tage en chance

Da der blev holdt verdensmesterskab i kørestolsrugby i oktober, bakkede Egmont Højskolen det danske hold op. Hele skolen tog til DGI-huset i Vejle for at overvære kampen mod Colombia. Det blev et brag af en kamp, og en øjenåbner for flere af skolens elever, som så at parasport også er en mulighed.

Af Michael Pedersen

Der er godt med larm i hallen. Ude på banen farer kørestole rundt mellem hinanden i fuld fart, alle for at forsøge at få fat i bolden. Men en af de danske landsholdsspillere når ned til baglinjen med bolden på skødet og kører over. Danmark har udlignet.

“Jeg tror, at især jeg bemærkede, som tidligere Egmont-elev, at Højskolen var der. Idrætsslærer på højskolen, Lisa Slage, havde jo fortalt, at i kom. Og så var der jo også et banner med mit navn på, det var dejligt,” fortæller Leon Jørgensen, der er landsholdsspiller og tidligere elev på Egmont Højskolen.

Colombia kom igen foran med 1 point. Den ene tribune var fuld af bannere, flag og glade elever fra Egmont højskolen. Det varede ikke længe, før en dansk spiller igen satte over den colombianske baglinje. Danmark havde igen udlignet, og der blev jublet på “Egmont-tribunen”

Større interesse

De sidste år har der været større interesse for parasport. Der bliver transmitteret i TV fra større begivenheder indenfor sporten. Alle de danske kampe blev transmitteret på Danmarks Radio.

“For mig var det en stor oplevelse at være tilskuer. Jeg har aldrig oplevet en kamp live men kun på TV. Så det var noget helt andet at opleve det i virkeligheden,” siger elev på Egmont Højskolen, Mathias Nielsen, som har sit første semester på højskolen.

I Vejle mærkede man også, at interessen var stor. Det var ikke bare Egmont Højskolen, der var til landskamp. Skoleklasser, andre idrætsudøvere og mange andre var på de fire tribuner rundt om banen. Når der blev scoret, var der gang i larmen med båthorn. Det gjaldt især runde 3 og 4, hvor Danmark kom foran og bestandigt øgede deres forspring.

“Kampen mod Colombia skulle vindes, hvis vi ville videre. Det var en meget tæt kamp. Vi begyndte at lægge afstand til dem midt i kampen. Det var også det, der havde været vores taktik, at vi ville prøve

at spare os selv og rotere meget i starten. Så havde vi et håb om, at de ville blive trætte, og det var det, der skete. Så vi vandt kampen 52-44,” fortæller landsholdsspiller Leon Jørgensen.

Kom selv i gang

Udover at overvære kampen og bakke det danske landshold op, så skulle dagen også vise skolens elever, at sport er en mulighed også med et handicap. Mathias Nielsen tror, at det mål er nået.

“Måske kan det, at vi har været hernede inspirere nogle elever til at begynde at dyrke sport, måske ikke kørestolsrugby men en anden sport. Jeg spiller selv kørestolsbasket, for det hælder jeg nok lidt mere til end kørestolsrugby,” siger Mathias Nielsen

Leon Jørgensen kender også til, at det kan være svært at komme igang. Alligevel håber han, at han og Landsholdet var med til at vise, at der er mange muligheder.

“Jeg blev selv præsenteret for para-sport som elev på Egmont Højskolen. Så det var dejligt at få lov at vise nuværende elever, at det kan lade sig gøre, og at man kan nå langt. Jeg vil ønske, for skolens elever, at hvis de gerne vil dyrke sport eller noget andet, at de så tør springe ud i det. Tør at tage en chance og få afprøvet det, man gerne vil. Jeg oplevede, at da jeg kom i gang, var det helt vildt dejligt,” siger Leon Jørgensen

Kampen er fløjtet af, og alle er på vej ud af hallen. For Egmont Højskolen elever er der nu frokost i en anden hal. derefter er der mulighed for at prøve en af disciplinerne, som der findes indenfor para-sport. Nogle elever har måske fundet en sport, der skal prøves af, før de atter begiver sig mod højskolen.

Egmont Højskolen inviterer på fællessang, god mad og samtale

Af Michael Pedersen

Egmont Højskolen er en del af et projekt, som Folkehøjskolernes Forening er med i. Projektet har fået knap fem millioner af Nordea Fonden over en tre-årig periode, hvor de frie høj- og efterskoler kan invitere lokale beboere indenfor til fællessang, god mad og gode samtaler.

“For os på Egmont Højskolen har det åbnet huset endnu mere mod lokale naboer og venner af huset, og vi får forhåbentlig flere af den slags arrangementer” fortæller lærer Inge Johnsen, som er den ansvarlige lærer til arrangementerne på Egmont Højskolen.

Udover mad og arrangementet har aftenene også til formål at styrke elevernes og de lokale borgeres kendskab til hinanden. Det kan være med til at bryde barrierer ned.

“Arrangementet styrker vores funktion som kulturhus i lokalområdet og øger kendskabet og venskabet med de mennesker, som vi bor tæt på, og som møder vores elever rundt omkring i området. Især med en elevgruppe som vores er det vigtigt, at vi er i kontakt med hinanden direkte. Det kan smelte barrierer, fordomme og tabuer omkring den mangfoldighed af anderledeshed, som vi repræsenterer” siger Inge Johnsen.

Det er elev Asger Dige Marqvorsen enig i. Han har lige overværet arrangementet, og for ham er det vigtigt at møde mennesker, der bor tæt på skolen.

“Det er jo ikke fordi vi som elever mingler meget med gæsterne udefra. Men jeg tror alligevel, det er godt, at vi som elever møder lokale beboere” siger Asger Dige Marqvorsen.

Komponist på besøg

Aftenens menu er skinke og flødekartofler. Godt halvtreds gæster har på bedste højskolemanér hentet mad i buffeten og sidder nu på “Torvet” og spiser og snakker med hinanden. Efter en time er det tid til at få servicen sat på plads og begive sig ind i Lillesalen.

Aftenens gæstelærer, komponist Ida Wenøe, har valgt melankolien som hovedtema for aftenens sange. Det passer godt til den mør-

ke novemberaften. Som en af de første sange vælger hun Grundtvigs “Udrundne er de gamle dage”, som hun selv har skrevet en ny melodi til. Melodien er den første, som foreslås i den nye højskolesangbog. Efter at Ida har fortalt lidt om sange og om arbejdet med melodien stemmer alle i. Fællessangen fylder rummet.

Aftenen skrider frem. Der er fællessang og fortællinger. Ida Wenøe synger også nogle mindre kendte sange og sange, hun selv har skrevet. Der er en god stemning. Som den sidste sang har hun valgt, at der skal synges “Sig nærmer tiden hvor jeg skal væk”. Det er tydeligt, at det er en sang, de fleste kender. Der bliver sunget til.

Kaffe og mere snak

Nu kan folk gå ud og forsyne sig med kaffe og kage. Endnu en gang bliver der snakket med hinanden ved bordene. Efter en kop kaffe er det tid til at gå hjem. En anden af dem, som har været

med til arrangementet, er eleven Laurits Halldorssøn Johansen. Han synes, det er et fint koncept.

“En højskole er jo ikke kun for elever og ansatte. Derfor synes jeg, at det er rigtig fint, at Egmont Højskolen inviterer lokalbefolkningen indenfor til et simpelt arrangement med mad, sang og snak” mener Laurits Halldorssøn Johansen.

INTRODAG

Et travlt 50-års jubilæum for Ungdomskredsen

Af Ann-Katrine Kviesgaard

Formand for Ungdomskredsen og elev på Egmont Højskolen

Vi var forberedt på, at jubilæumsåret ville blive et travlt år. Året blev skudt i gang med landsmødet, hvor der var fokus på, hvordan vi kan bruge ungdomskredsen i vores politiske arbejde fremover. Landsformand Susanne Olsen holdt på baggrund af, at det er vores 50-års jubilæumsår et oplæg på landsmødet omkring aktiviteterne i ungdomskredsen, når vi kigger tilbage i tiden. Faglig og politisk chef Jeppe Kerckhoffs var ligeledes til stede og faciliterede en workshop, hvor vi indledte projektet "Det er normalt at være unormal." Et arbejde som sammen med vores nøgleord er det vi også italesætter til offentligheden. Valget blev, at vi ville sætte fokus på at bekæmpe fordomme omkring unge med handicap. Det ville vi gøre ved at sikre en større viden i samfundet om det at have et handicap.

Vi skal ses og høres

Men ungdomskredsen deltager udover vores egen aktiviteter også i aktiviteter i Dansk Handicap Forbund. Vi arbejder på rigtig mange fronter, og 50-års jubilæum eller ej, vi skal ud over det sædvanlige være synlige. Derfor deltog tidligere formand Zakaria Naser og nuværende formand Ann-Katrine Kviesgaard i et handicaptopmøde i Odense. Dette topmøde skulle give politikerne et billede af, hvilke behov der er for at mennesker med handicap kan leve et så værdigt og indholdsrigt liv som muligt. Vi deltog i en række workshops, som satte fokus på eksempelvis overgangen fra barn til voksen, tilgængelighed og job.

I forbindelse med vores jubilæum har vi besluttet, at der hver måned skulle udgives en podcast "Ung med et handicap", som ligger på vores hjemmeside og på streamingtjenester. Hvert podcastafsnit sætter fokus på et tema, som vedrører unge med et handicap. Som eksempler på de podcast, der allerede er udgivet, er job og uddannelse, seksualitet, det at flytte hjemmefra, at rejse med et handicap eller handicap og sport. Vi har valgt podcastafsnit, som er meget oppe i tiden, og bruger det som en mulighed for at synliggøre, hvilke udfordringer vi lever med, og at skabe en større viden i samfundet omkring

disse udfordringer. Vi er overbeviste om, at vi gennem synliggørelse kommer fordomme og uvidenhed til livs.

Men vi har også brug for at åbne politikernes øjne. Derfor holdt ungdomskredsen i samarbejde med Københavnsafdelingen et tilgængelighedsløb fra Kongens Nytorv til Rådhuspladsen. Til arrangementet deltog 5 politikere, som i kørestol skulle udføre en række opgaver såsom at finde en ledig handicapparkeringsplads, bestille mad på en cafe eller hæve penge i en pengeautomat. Politikerne fik et klart billede af de udfordringer, som mennesker med handicap lever en dagligdag med, og flere af dem har efterfølgende brugt disse erfaringer til deres politiske arbejde. Vi prøver at blive synlige der, hvor politikerne og andre organisationer er. Derfor deltog formand Ann-Katrine Kviesgaard og næstformand Mads Knudsen også i folkemødet på Bornholm. Ann-Katrine deltog i en række debatter såsom "Det er normalt at være unormal" og "Ensomhed og fællesskaber." Ann-Katrine var afsted sammen med faget "Kulturpiloterne" på Egmont. Vi inviterer også politikere, og først i valgkampen havde vi budt politikere ind til debat omkring, hvilke ønsker og behov vi har til den kommende regering. Der var stor spørgelyst, som gjorde det relevant for deltagerne.

Der er også de mere traditionsbundne aktiviteter, som vi selvfølgelig holder ved lige. I samarbejde med Elevforeningen på Egmont og Egmont højskolen planlagde vi Sommersjov i Hou. Dette års tema var KØS "Kærlighed, øllebrød og sommersjov." Her var Ungdomskredsen aktive og fik snakket med mange kommende, nuværende og tidligere medlemmer af Ungdomskredsen. Vi holdt bl.a. morgensamling, og Ann-Katrine Kviesgaard deltog i Jesper og monopolet, hvor deltagerne fik mulighed for at stille spørgsmål til panelet. Alt i alt var det en supergod uge.

Jubilæumsweekend på Egmont Højskolen

Sidst men ikke mindst afholdt Ungdomskredsen den 2.-4. september en 50-års jubilæumsweekend på Egmont højskolen. Her var både tidligere ungdomskredsmedlemmer fra DHF og nuværende medlemmer inviteret. På weekenden blev der sat fokus på den udvikling, som ungdomskredsen har gennemgået. Der blev arrangeret underholdning af Kosmonauterne fredag aften, som er et improteater. Lørdag deltog flere fra hovedkontoret og hovedbestyrelsen, hvor vi blandt

andet hørte oplæg, gennemførte workshops og afsluttede med en gallamiddag. Workshopen fungerede således, at vi skulle indkapsle de sidste 50 år. Derfor var en del af workshopen at lave aktivistiske bannere, og den anden workshop forløb med at lave små gadeteatre. Det hele blev fragtet ned i Hou, hvor vi demonstrerede for mennesker med handicap og viste det gadeteater, der var øvet. Der var stor tilslutning til også denne del af weekenden. Vi mødte en række nye, som ikke tidligere har deltaget. Arrangementet betød efterfølgende, at der var 4 deltagere, der valgte at melde sig ind i Ungdomskredsen. Under middagen var der stemningsmusik, og der blev sunget sange,

bl.a. Ungdomskredsens jubilæumssang, som havde være hemmelig indtil da. Derudover var der taler fra Formanden i DHF Susanne Olsen, Ann-Katrine Kviesgaard og forstander Søren Kristensen.

Nu står Julekurset for døren i starten af december, hvor vi sætter fokus på handicap og seksualitet. Det har været et spændende og begivenhedsrigt år, hvor vi i den grad har fået sat fokus på vores tre nøgleord – diskrimination, synlighed, og tilgængelighed. Men ikke mindst også vores projekt – ”Det er normalt at være unormal”.

*"Mit andet jeg' havde ikke fire hjul
"Mit andet jeg" kunne tale normalt
"Mit andet jeg" var ikke bange for at gå over og tale med en pige
"Mit andet jeg" var elsket af mange personer*

Kristian

RØST-tale af højskoleelev Kristian Leer

Der findes mange former for misbrug. Nu vil jeg fortælle jer om Kristians tidligere misbrug. Det startede i teenagesårene, hvor han følte sig forkert på grund af at han sad i kørestol. Kristian følte at personer kun så på hans 4 elektriske hjul. Kristian begyndte at tænke på om 'han var god nok som, han var' og om han overhovedet var noget værd.

Ensomheden voksede i ham og han havde en følelse af at det ville være nemmere at være en anden.

Kristian havde brug for et socialt drug og han følte ikke at han selv var i stand til at finde det. Men en dag fandt han en der kunne:

"Mit andet jeg' havde ikke fire hjul

"Mit andet jeg" kunne tale normalt

"Mit andet jeg" var ikke bange for at gå over og tale med en pige

"Mit andet jeg" var elsket af mange personer

"Mit andet jeg" havde været her endnu, hvis mine forældre ikke havde opdaget det.

Kristian startede med at bruge lidt tid på "mit andet jeg", men blev mere og mere afhængig. Lige pludselig blev en time om dagen til 3 eller 4 og det værste af det hele var at de timer var de bedste timer i døgnet.

Alle unge skal have modet til at tage ordet.

Røst er en talerskole og en talerfestival, der har til formål at styrke unges mod og evner til at tage ordet.

Med den klassiske tale som ramme og metode klæder vi en generation af unge på til at bruge deres stemme, ytre deres meninger og blande sig i den offentlige samtale.

Vi arbejder på at styrke unges retoriske og demokratiske selvtillid, og bruger Røst som en platform for at få unges stemmer ud.

Læs mere: www.røst.dk

'Profilen' var en person som havde daglig kontakt med venner

'Profilen' var en person som ikke var ensom

'Profilen' havde et profilbillede uden en kørestol på

'Profilen' var aktiv i 3,5 år

Hvis Kristians forældre ikke havde opdaget det, var han blevet ved indtil politiet havde banket på hans dør. I dag kan Kristian ikke nævne navnet på 'mit andet jeg'. I ham er en angst for, om der blandt publikum sidder en ven eller bekendt til nogen, som kender til 'mit andet jeg'.

Kristian ville have ønsket at der var nogle man kunne have gået til da det stod på. Man kan gå på afvænning hvis man har et alkoholmisbrug, et stofmisbrug eller har spillet alle sine penge op. Men man kan ikke komme på afvænning mod ensomhed.

I dag ved Kristian at når han har det godt. Så tænker han ikke så meget på at være en anden.

Selvom folk ikke kender ham, vil han gerne blive talt til som et rigtigt menneske der er kognitivt og socialt - på højde med alle andre rigtige mennesker.

"Jeg hedder Kristian og jeg har det godt"

"Jeg hedder Kristian og jeg har selv valgt at stå her"

"Jeg hedder Kristian Leer og det gør jeg også på Facebook"

Grød

RØST-tale af højskoleelev Kristian Skovbo

Pludselig jeg stod jeg med det i hånden, det som nogle er så afhængige af.

Så afhængige at folk bruger hele deres liv på det, jeg tænkte ikke jeg skulle bruge mit liv på det.

Jeg har jo altid godt vidste det var en ting, men det har aldrig fyldt så meget før.

Det fylder ikke så meget længere, men nu ved jeg alt.

Jeg har aldrig haft en skepsis, men er bare aldrig blevet introduceret til det før.

Nu er jeg her, sjældent set gladere – det er hverdag nu.

Jeg har sådan set kun set det på film, men nu er det min tur til at prøve.

Mine forældre støttede mig – men det var fjernt fra deres verden.

Mine venner syntes det lød skørt – men det var fjernt fra mine venner.

Samfundet synes JEG er en helt – men de giver OS skæve øjne.

Jeg har vænnet mig til de forskellige blikke, nu synes jeg bare det er grineren.

Grineren at se de utrygge øjne, når vi har det så godt.

Folk prøver at forstå MIG, de forstår jo ikke DET,

jeg er nærmest en form for oversætter mellem to verdener.

Gensidig afhængighed som en lighter til jointen.

Det har brug for min hjælp, og jeg har brug for tilfredshedsfølelsen

Jeg ser det ikke som en Organisk protese, jeg ser det som noget andet.

Jeg forstår forskellen, jeg forstår problemet, jeg fungerer i det her.

Jeg er hjælper... jeg er hjælper...

Det som vi har snakket om, er ikke et det, eller en genstand.

DET er en af mine allerbedste venner, men også min chef.

DET er Kristian Leer. Og Kristian har en muskelsygdom der hedder CP.

Men her i samfundet har vi svært ved at skelne mellem folk med et handicap, og en genstand.

Dette er ikke en løftet pegefinger, dette er blot min røst-tale.

Men det er også mit budskab, det er mit bedste råd for dagen.

Tænk nu lige hvis du blev til det, hvis det var dig som ville erobre hele verdenen.

I en kørestol – med en hjælper i røve – med særlige blikke fra folk...

Hvis du lige nu sidder og tænker:

Jeg er ikke en af dem som kigger, jeg er ikke en af dem som giver mærkelige øjne, jeg smiler altid til folk i kørestol, jeg kunne sagtens se mig selv som hjælper, jeg kan godt følge ham på talerstolen, jeg tænker slet ikke over det, jeg er ikke en del af normen, jeg...

Jeg er ked af at sige det, men det er du

Og det skal du være, det kan godt virke lidt specielt

Og det er helt fair, alt der er uvant, har en spæd start.

Men jeg håber at denne tale kan hjælpe jer alle sammen lidt på vej.

Og lad os anse hele samfundet som en stor mekanisme, fremfor grupperinger.

Tak for jeres opmærksomhed

Årets foredrag og koncerter

FORÅR

19/1	Øzlem Cekic: Dialogkaffe
26/1	Ubuntu – Jeg er fordi vi er
28/1	Vinterfestival
2/2	Amalie Langballe: En aften i krisernes tegn
4/2	Teaterkoncert
9/2	Koncert med Bo Stief Trio
23/2	Mørkevandring – snak og bål
2-7/3	Teaterkoncert
9/3	Casper Steinfath: At krydse Nordsøen og Østersøen
16/3	Jacob Krogsøe: Actionhelten og actionfilmen
23/3	Syng, Spis & Snak m. Henrik Marstal som vært
20/4	Malthe Lehrmann: Modkultur – Men in Black, civil ulydighed på Facebook (Det refolutionære subjekt)
27/4	Mickey Gjerris: Naturens stemme
4/5	Café Talentløs
11/5	Syng, Spis & Snak m. Marianne Søgaard som vært
18/5	Koncert med Total Hip Replacement feat. Anyankofo
1/6	Emma Holten: Feministisk økonomi – hvad er vi værd?
8/6	Lasse Nyholm: Poetry Slam
15/6	Karin Steen Steffensen: Happy Ship – mellem isbjerge og skideballer

EFTERÅR

10/8	Hvad er Egmont Højskolen v. Søren Møllgaard Kristensen
17/8	Tue West: Hvad tænker Ingrid på?
24/8	Frederik Svinth: Venskab
31/8	Anne Kirketerp: Craftsmanship
7/9	Regina: Tykaktivist
14/9	Nancy Harms / Peter Rosendal Kwartet m. bl.a. Janus Templeton
28/9	Foredrag v. Emilia Van Hauen
5/10	Kristian Leth: Håb – et forsvar for fremtiden
26/10	Elena Askløf og Peter Laugesen: Vores Europa
2/11	Konservatoriets multishow
9/11	Café Talentløs
23/11	Syng, Spis og Snak: Ida Venø –Udrundne er de gamle dage
30/11	Laura Ringo: Grundtvig er død
7/12	Maria Schønau og Ingeborg Mate Holm: People Futurelab
14/12	Sangften fra højskolesangbogen

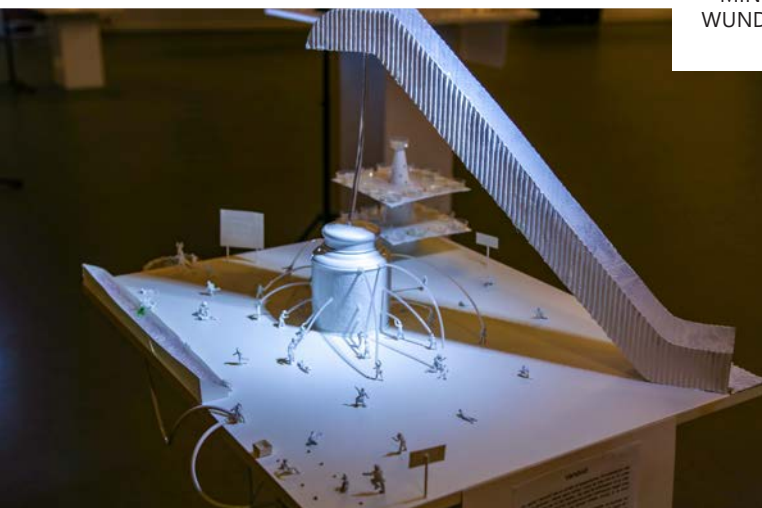
GIV OS ENERGI
FØR DENNE SANG ER FORBI
LAD MIG SE DIG UD PÅ GULVET BABY
LAD MIG SE DIG SKOVLE KULDET BABY
GIV OS ENERGI
FØR DENNE SANG ER FORBI
NEJ TAK TIL FJERNEVARME
KOM NU HER OG GIV MIG NÆRVARME

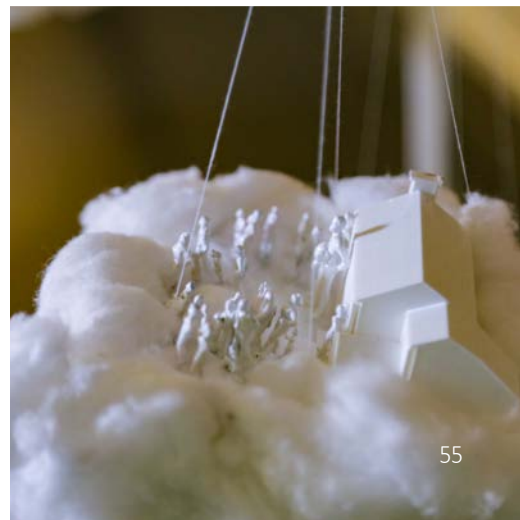
DKP – Damernes Konge Productions

ON Direction

MINIATURE
WUNDERLAND

TEKSTILKUNST

Fra ukrainske flygtninge til elever på Egmont

Sidst i februar tog vi imod Kristian og hans mor Alla, som var flygtet fra krigen i Ukraine. En uge efter kom Igor og hans mor Antonina og bror Nikita. Det var muligt for os at indlogere dem alle i feriehusene i Hou Søsportcenter og knytte dem til højskolen, indtil de blev indrejst i Danmark og fik bolig, sygesikringsbevis etc. Kristian blev sidst på foråret optaget som dagelev og begge unge mænd er her i efterårssemestret dagelever på højskolen.

De er begge meget begejstret for højskolelivet og de muligheder, der åbner sig for dem i en ellers dyster periode med krig i hjemlandet. Vi arbejder med tolkning og alternativ kommunikation, og de oplever måske for første gang, at være en del af et stærkt alment fællesskab. Vi har haft et særdeles godt samarbejde med Odder Kommune og takker varmt de mange frivillige mennesker, der har hjulpet til i processen fra flygtninge til højskoleelever.

Gammel elevdag / elevstævne

Af Jens Bork, formand for Elevforeningen

I maj lykkedes det at få arrangeret elevstævne i weekenden den 6.-8. maj. Det er første gang, vi arrangerede i maj måned og ikke i november, som det har været de sidste mange år. De erfaringer, vi fik ved stævnet her i maj, var særdeles positive. Vejret var meget mildere og meget mere lyst – vejret ved stævnet var faktisk så fint, at der var nogen, der var ude og bade. Fra elevforeningens og Egmont Højskolens side tror vi, at det bliver rigtig godt at elevstævnerne bliver arrangeret i maj. Så er det bare med at få sat kryds i kalenderen.

Fredag aften var der højskolehygge med sange fra højskolesangbogen. Derefter spillede et tidligere elevband (Boys of Summer), og de gav den fuld gas og gjorde det rigtig godt

Igen til stævnet var der arrangeret højskoleaktiviteter om lørdagen, hvor lærere fra Egmont gav et indblik i, hvad der sker på højskolen til dagligt. Der var stor interesse for komme ud at se hestegården Vestergaard, som Egmont Højskolen har købt i 2022. Et meget spændende sted med plads til 14 heste og alt, hvad der tilhører. En af de ting, der også var stor interesse for, er fællessang. Alt i alt en super eftermiddag.

Sidst på eftermiddagen lørdag havde vi jubilarmøde med godt 44 jubilarer. De yngste jubilarer var elever på Egmont for 5 år siden, og så bliver man fejret for hvert 5. år derefter. Det, vi synes, der er sjovt fra elevforeningens side er at se, hvor mange år vi kan komme tilbage. I år har de ældste jubilarer været elever på Egmont Højskolen i 1972 – altså 50-års jubilarer, og der var ikke mindre end fem tilmeldt. Det er meget sjovt at høre de mange historier, de kan fortælle fra dengang, de var elever på skolen. En stor tak for at I vil komme og bakke op om Egmont Højskolen og Elevforeningen efter så mange år.

Lørdag aften havde vi den store festmiddag, hvor godt 650 mennesker var samlet til en kæmpe fest i hallen. Forstander Søren Møllgaard Kristensen holdt festtalen. Det var igen en forrygende aften, hvor der blev snakket og hygget – under middagen spillede Charles'

Trio, og efter middagen havde vi fået Tennis til at spille op til dans, så der blev danset til den lyse morgen.

Vi havde igen sat bus ind mellem Aarhus og Egmont Højskolen. Der var interesse for tilbuddet, og det gør det hele meget lettere for dem, der gerne vil tilbage til Aarhus og har fået et glas for meget.

Fra Egmont Højskolens Elevforening ønsker vi at sige en stor tak til Egmont Højskolen for den store indsats for, at Elevstævnet blev så stor en succes som det blev. En stor tak til alle afdelinger og personale, til de frivillige vi havde med fra elevforeningen. Uden den store indsats fra alle var Elevstævnet ikke blevet så vellykket, MANGE TAK.

Elevstævne 2023

Egmont Højskolen og Egmont Højskolens Elevforening satser på at arrangere Elevstævne i weekenden den 12.-14. maj 2023.

Det bliver en weekend, hvor den skal have hele armen, som vi kender det fra de gode gamle dage, hvor vi holdt stævne over en hel weekend.

Både Egmont Højskolen og Elevforeningen glæder sig rigtig meget til den weekend og til at snakke med rigtig mange af jer.

SÆT KRYDS I KALENDEREN OG RESERVER DEN WEEKEND MED DET SAMME!

Med Venlig Hilsen

Bestyrelsen
Egmont Højskolens Elevforening
Jens Bork

Mange tak

René Hansen valgte efter 25 år i Egmont Højskolens Elevforenings bestyrelse at stoppe ved generalforsamlingen i maj. Egmont Højskolen og Elevforeningen har været meget glade for at have René med i Bestyrelsen. Vi håber, at vi må se René mange gange fremover til Elevstævnerne m.m. Mange tak for den store indsats for elevforeningen.

Mange tak

Tina Lauersen fra Hjørring valgte efter 20 år i Egmont Højskolens Elevforenings bestyrelse at stoppe ved generalforsamlingen i maj. Egmont Højskolen og Elevforeningen har været meget glade for at have Tina med i Bestyrelsen. Vi håber, at vi må se Tina mange gange fremover til Elevstævnerne m.m. Mange tak for den store indsats i for elevforeningen.

Jubilarer 2022

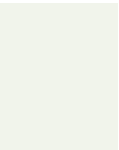
50 års jubilæum (1972)

Finn Kristiansen
Peter Frederiksen
Johnny Højtoft
Mogens Hansen
Birgit Lund Præstbo

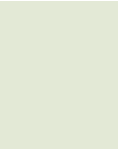
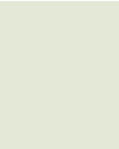
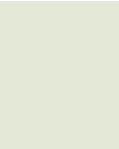
40 års jubilæum (1982)

Lars Bomholt
Jørn Skov Hansen

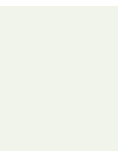
35 års jubilæum (1987)

Anne Jacobsen
Ulla Margrethe Iversen

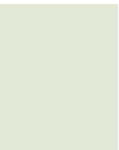
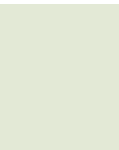
30 års jubilæum (1992)

Henning Fink Andersen
Kaj Follmann
Mogens Barrit
Lasse Kryger Rasmussen

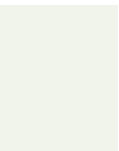
20 års jubilæum (2002)

Simon Porsager
Ulla Poulsen
Michael Allan Davidsen

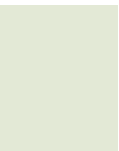
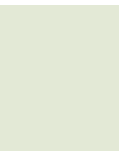
15 års jubilæum (2007)

Nicholine Zalina Engelbrekt

10 års jubilæum (2012)

Line Nørgaard Skands
Jacob Helmbo Hansen
Josef Jamal Bisgaard Jensen

5 års jubilæum (2017)

Julius Adrian Hintze
Axel Damm
Morten Langkjær Jensen
Tobias Vinge Dalentoft
Sofie Berner Møller

Elevforeningens bestyrelse

Formand

Jens Bork, medlem af højskolens bestyrelse Tlf. 20 46 25 72
Vestervænget 39, 7323 Give jbork@stofanet.dk

Næstformand

Wilton Jensen, medlem af højskolens bestyrelse Tlf. 30 74 24 57
Bakkedraget 8, 7490 Aulum orluff52@live.dk

Kasserer

Axel Damm Tlf. 28 55 14 72
Ny Munkegade 16b, 1., 8000 Aarhus C axeldamm@gmail.com

Bestyrelsesmedlem

Johanne Bach Tlf. 27 57 74 83
Vestervænget 75, 7323 Give johannebach@gmail.com

Bestyrelsesmedlem

Anna Holm Graversen Tlf. 60 24 58 70
Montagehalsvej 4 st.tv., 2500 Valby annaholmgraversen@hotmail.dk

Bestyrelsesmedlem

Amalie Højsgaard Hornemann Tlf. 40 35 41 32
Dalgas Avenue 15, 1.tv., 8000 Aarhus mallehorn@hotmail.com

Elevholdsrepræsentant 2020

Kenan Agic Tlf. 53 80 26 78
Hovedgade 95 st. 15, 4520 Svinninge magecbat@gmail.com

Suppleant

Julius Adrian Hintze 60 29 47 02
Nordborggade 34, 5.1, 8000 Aarhus C julius.hintze@hotmail.com

Suppleant

Mikkel Smidstrup Tlf. 20 66 11 60
Buen 9 B st., 9800 Hjørring mikkelsmidstrup@has.dk

Foreningens kontakt på Egmont Højskolen

Søren Møllgaard Kristenseen (forstander) og Karin Busk Sørensen (viceforstander) Tlf. 87 81 79 00
Villavej 25, Hou, 8300 Odder mail@egmont-hs.dk

Elevhold forår 2022

Adam Andrup Andersen 7323 Give
Adam Mathiesen Keegan 8000 Aarhus C
Adrian Vito Lotz Lundberg 2900 Hellerup
Agnes Bugge 8240 Risskov
Agnethe Kjeldgaard Levinsen 9550 Mariager
Aki Furuno Japan
Akseel Kjeldahl Sylvest 8462 Harlev J
Alberte Harritslev Lyngbæk 8240 Risskov
Alberte Topp 5500 Middelfart
Amalie Mathilde Klintrup Bjerke 8355 Solbjerg
Amanda Maria Ullerup Dybmose 7000 Fredericia
Amanda Weiling Jensen 8200 Aarhus N
Anders Fosli Spanfelt 8000 Aarhus C
Anders Rask Pedersen 5750 Ringe
Andrea Kathrine Hornsleth 8270 Højbjerg
Andrea Plesner Bloch 8700 Horsens
Andreas Bjerregav 8260 Viby J
Andreas Friis 9000 Aalborg
Andreas Thesbjerg 7600 Struer
Ane-Sophie Madsen 8464 Galten
Angelin Expethit 9380 Vestbjerg
Ann-Katrine Kviesgaard 7800 Skive
Anna Ahrendtsen 5571 Stenstrup
Anna Kalckar 5000 Odense C
Anne Kathrine Juul Sørensen 8680 Ry
Anne Marie Holmberg Kristiansen 4000 Roskilde
Anne Nytoft-Blaaberg 5500 Middelfart
Anne Riisbjerg Jørgensen 6973 Ørnholm
Anne-Marie Stenskrug 5631 Ebberup
Asger Dige Marvorsen 7140 Stouby
Astrid Andreassen 8000 Aarhus C
Astrid Finne Skovbakke 5250 Odense SV
Astrid Koudal Maul 8700 Horsens
Astrid Littau Singers 8220 Brabrand
August Messerschmidt Søgaard 8000 Aarhus C
Behzad Hosseini 9230 Svenstrup J
Benjamin Bom-Jørgensen 5210 Odense NV
Benjamin Degn 5881 Skårup Fyn
Benjamin Matias Rousing Løfquist 8990 Fårup
Bertram Alfa Sølvmoose 4390 Vipperød
Bettina Dahl 7723 Løsning
Bjørk Steinke Rørsgaard 7500 Holstebro
Bjørn Sabroe Simonsen 4700 Næstved
Boakai Fahn 8000 Aarhus C
Camilla Mortensen 8660 Skanderborg
Caroline Blåbjerg Dalgaard 8200 Aarhus N
Caroline Maria Jarstad Nicolajsen 8300 Odder
Caroline Mønster Ninn Kristiansen 8300 Odder
Cecilia Buhl 7100 Vejle
Cecilie Anderson 5610 Assens
Cecilie Bang Christensen 8472 Sporup
Cecilie Falsig Hansen 9000 Aalborg
Cecilie Shrinidhi Larsen 2970 Hørsholm
Cecilie Vium Nielsen 7620 Lemvig
Celina Bech Staal 8000 Aarhus C
Celine Nielsen 8700 Horsens
Charlotte Stougaard 8300 Odder
Chorouq Al Hefli 6705 Ebsjerg Ø
Christine Mia Henriksen 4750 Lundby
Christine Pecuraite Andersen 8700 Horsens
Clara Sonne Mortensen 5000 Odense C
Daniel Fleming Grand 5500 Middelfart
Dennis Krogsgaard 7700 Thisted
Dilan Tanriverdi 8300 Odder
Dominic Kiet Tuan Dinh 8381 Tilst
Elisa Maria Ydesen 9000 Aalborg
Elisabeth Junge Stoltenborg 8660 Skanderborg
Elisabeth Ross Niklassen 6900 Skjern
Ella Kirstine Bylund Roed 4000 Roskilde
Emil Duedahl Mønster 8220 Brabrand
Emil Fogh Høffer 5500 Middelfart
Emil Lyngbye Widding 4520 Svinninge
Emil Rønne Bjørn 5631 Ebberup

Emil Westmark
Emilie Nordtoft Tønnesen
Emily Mullin
Emma Englund Pedersen
Emma Søbye Blaa vand
Frederik Mathias Schou Jørgensen
Frederik Mønster Sohne Pedersen
Frederik Rysgaard
Gregers Norring Lund
Gustav Høgh Smidt
Gustav Schilling Spanget
Gustav Throen Fabricius
Helena Isabell Purdy
Henriette Lund
Henrik Bekmann Nonbye
Hjalte Nikolaj Roost Lange
Ida Leth Pedersen
Ida Skov Olson
Isabelle Greve Serena
Ivan Grant Petrus
Jacob Deckert Kenny
Jacob Østergaard Groth Jensen
Jasmin Madsen Christensen
Jeppe Hvidkjær Frederiksen
Jeppe Jul Andresen
Jesper Nørgaard
Johanna Marie Baand Poulsen
Johanne Vogt Sørensen
Jonas Blichfeldt Kristensen
Josefine Bressum Kristensen
Julia Wissendorff Grøndahl Mønsted
Julie Hedegaard Christiansen
Julie Hjørt Ludvigsen
Jumpei Aoki
Juri Murakami
Kamille Kaasgaard Robertsen
Kamma Marie Ørum Secher
Karina Louise Raundal
Karoline Mathilde Lind Jensen
Kasper Eskesen Smidt
Kasper Møller Lund
Kathrine Slynghborg Thornberg
Kei Takawa
Kenan Agic
Kirstine Sejv Jørgensen
Klara Fyrisdal Nordtoft
Kristian Bolodkin
Kristian Krogh Jensen
Kristian Leer
Kristian Riis Larsen
Lasse Kragelund
Laura Elisabeth Skov Pedersen
Laura Hedemad Petersen
Laura Holm Müller
Laura Kerstine Mortensen
Laura Marie Kjær Johnsen
Laurids Højby Marxen
Laurits Bugge Larsen
Laurits Bøgelid Steiner
Line Juul Levisen
Line Kragbæk Thon
Line Marie Bech Thomsen
Linea Schønervolf Engelbrecht Ødum
Linette Hammerich Østergaard
Liva Sandra Bøttem
Louise Hansen Rasmussen
Lucas Richardt
Lucas Buhl Pedersen
Luna Marie Sørensen
Lærke Munk Carlsen
Magnus Asp
Magnus Svarre
Maiken Christensen

8000 Aarhus C
7140 Stouby
8300 Odder
8500 Grenaa
8700 Horsens
8660 Skanderborg
7300 Jelling
9000 Aalborg
8340 Malling
6650 Brørup
2700 Brønshøj
3050 Humlebæk
8270 Højbjerg
8300 Odder
8300 Odder
5260 Odense S
8700 Horsens
8000 Aarhus C
8700 Horsens
5610 Assens
8300 Odder
8700 Horsens
7080 Børkop
8300 Odder
5471 Sønderød
8300 Odder
3450 Allerød
5250 Odense SV
8370 Hadsten
8340 Malling
8660 Skanderborg
8961 Allingåbro
8700 Horsens
Japan
Japan
8520 Lystrup
8000 Aarhus C
8462 Harlev J
8341 Skødstrup
8500 Odder
8240 Risskov
6950 Ringkøbing
Japan
4520 Svinninge
5250 Odense SV
8200 Aarhus N
8300 Odder
8800 Viborg
9681 Ranum
3700 Rønne
7100 Vejle
8320 Mårslet
3100 Hornbæk
8361 Hasselager
8210 Aarhus V
2942 Skodsborg
5690 Tommerup
8310 Tranbjerg J
8963 Auning
9460 Brovst
9210 Aalborg SØ
8700 Horsens
8000 Aarhus C
8000 Aarhus C
8860 Ulstrup
6270 Tønder
8680 Ry
8000 Aarhus C
8930 Randers NØ
5631 Ebberup
9400 Nørresundby
8600 Silkeborg
8240 Risskov

Maja Jacobine Gregersen
Maja Rask Guldager
Malte Poulin Hersted
Malthie Damsgaard Skaalum
Marc Jørgensen
Marcus Mejhlholm Brandt
Marcus Sandgård Poulsen
Maria Hobolth
Maria Rødsgaard Jørgensen
Marie Christina Van Dassen Løfting
Marie Nyboe Jacobsen
Marius Emil Andersen
Marius Helligsø Svith
Markus Skinhøj
Martin Parzentny Larsen
Mathias Alexander Søndergaard
Mathias Jacobsen
Mathias Pedersen Lauesgaard
Mathias Scott Jessen
Mathilde Anette Dufour
Mathilde Sofie Mikkelsen Berg
Matilde Brøchner Jørgensen
Max Christian Brinkmann
Mia Krøymand Sørensen
Mikkel Thorkelsen
Mohamad Said Mirza
Nadine Balsby
Nadja Frost Halle
Nanna Emilie Bregendahl-Rafn
Olivia Rønde Aspen
Peter Dencker Nielsen
Philip Nikolai Sindesen
Pil Fjølsted Alrøe
Rasmus Due Burmeister
Rasmus Hvølbold Lindvald
Rasmus Peter Vammen Ørsnæs
Rickie Schmidt Kjellerup Andersen
Rikke Hasle Laursen
Rosa Apadana
Rosa Brandt-Pedersen
Rosa Marie Nørgaard Sommer
Sara Clement Frederiksen
Sara Gram Schjoldager Damgaard
Sara Julie Holm Nees
Sarah Sofie Holtet
Sayaka Miyata
Sebastian Tved Berke
Selma Bjørnkjær
Sidse Hyldal Månsson
Signe Lange Andersen
Signe Sofie Jørgensen
Signe Sofie Larsen
Silas Johan Nørgaard Poulsen
Simon Bjørn Poulsen
Simon Wulff Hansen
Simon Aakjær Larsen
Smilla Herold Ibsen
Sofie Skovgaard Nielsen
Sophie Rosenfeldt Møller Jensen
Sven Martin Roneklint Sørensen
Søren Schreiber
Takumi Sakurai
Thomas Hanscomb
Thomas Skjoldborg
Thor Due
Thor Flindt Nielsen
Thorbjørn Eglitis Sørensen
Tomas Strøbye
Tomo Sakiyama
Veronica Lauth Arnkil
Viktor Skibelund Vejlv
Wilma Werner Hovind

5856 Ryslinge
6900 Skjern
4700 Næstved
8600 Silkeborg
8000 Aarhus C
9490 Pandrup
8230 Åbyhøj
8260 Viby J
7100 Vejle
8543 Horslet
8240 Risskov
5881 Skårup Fyn
8600 Silkeborg
7140 Stouby
8462 Harlev J
7800 Skive
9990 Skagen
4700 Næstved
8000 Aarhus C
8000 Aarhus C
8000 Aarhus C
7000 Fredericia
8600 Silkeborg
8210 Aarhus V
4281 Gørløv
8220 Brabrand
5450 Otterup
8000 Aarhus C
5900 Rudkøbing
8270 Højbjerg
9240 Nibe
8340 Malling
9240 Nibe
8300 Odder
8000 Aarhus C
8850 Bjerringbro
8550 Ryomgaard
8000 Aarhus C
5000 Odense C
9510 Arden
9520 Skørping
7800 Skive
2300 København S
7400 Herning
8723 Løsning
Japan
9210 Aalborg SØ
8765 Klovborg
9600 Aars
8370 Hadsten
7000 Fredericia
8800 Viborg
9530 Støvring
8000 Aarhus C
8210 Aarhus V
7100 Vejle
2730 Herlev
5690 Tommerup
8300 Odder
2610 Rødovre
8700 Horsens
Japan
5610 Assens
7500 Holstebro
8270 Højbjerg
5881 Skårup Fyn
8260 Viby J
2000 Frederiksberg
Japan
8300 Odder
5750 Ringe
2830 Virum

Elevhold efterår 2022

Adam Morberg Wejse
Agnes Bugge
Agnethe Kjeldgaard Levinsen
Aksel Kjeldahl Sylvest
Alberte Sandholm
Aleksander Steen Lobach
Amalie Marie Riise
Amalie Mathilde Klinttrup Bjerke
Amanda Maria Ullerup Dybmose
Amanda Weilling Jensen
Anders Khalil
Andrea Plesner Bloch
Andreas Bjerregrav
Andrej Bajagilovic-Viuff
Ane-Sophie Madsen
Ann-Katrine Kviesgaard
Anna Klit Work Rosen
Anne Fogh Karlsbjerg
Anne Marie Holmbjerg Kristiansen
Anne Riisbjerg Jørgensen
Anton Haldrup Berg
Arild Valdemar Hartmann
Asger Dige Marqvorsen
Asger Møller
Asta Dolezych Dahl
Asta Stendal Nicolaisen
Astrid Finne Skovbakke
Astrid Koudal Maul
Astrid Vibe Bach Larsen
Behzad Hosseini
Benjamin Degn
Benjamin Matias Rousing Løfquist
Bertram Alfa Sølvmoose
Bertram Graver Blohm
Bjarke Juhl Hvid
Bjarne Vitting Hougaard
Carla Rysholt Nielsen
Caroline Løjborg Langerhuus
Caroline Mønster Ninn Kristiansen
Cecilie Bang Christensen
Cecilie Dybdal Lehmann
Celina Brigitte Krejtz
Celine Nielsen
Charlotte Stougaard
Chie Dehara
Christine Pecuriarte Andersen
Christoffer Schønning Burich
Connie Laura Graversen
Daniel Fleming Grand
Dilan Tanriverdi
Ea Riber Jørgensen
Emil Fogh Høffer
Emil Holm Egebæk
Emil Lyngbye Widding
Emil Pram Lind Mortensen
Emilie Asklev Flindt Hansen
Emilie Mathilde Becker Nissen
Emma Kastrup Jones
Eskild Karl Valdemar Rønheide
Frederik Fabricius
Frederik Mønster Sohne Pedersen
Frederik Rysgaard
Frida Rygaard Vedel
Frida Vangsgaard
Frida Vestergaard Spørring
Gustav Angel Bjerregaard
Gustav Nymand
Gustav Schjeldte Agersnap
Gustav Throen Fabricius
Gustav Valdemar Ulriksen
Haruki Ishikawa
Henriette Lund
Henrik Bekmann Nonbye

8300 Odder
8240 Risskov
9550 Mariager
8462 Harlev J
8000 Aarhus C
8530 Hjørtshøj
5220 Odense SØ
8355 Solbjerg
7000 Fredericia
8200 Aarhus N
8200 Aarhus N
8700 Horsens
8260 Viby J
5464 Brenderup Fyn
8464 Galten
8600 Silkeborg
8000 Aarhus C
4000 Roskilde
6973 Ørnshøj
8330 Beder
2700 Brønshøj
7140 Stouby
5466 Asperup
9000 Aalborg
8000 Aarhus C
5250 Odense SV
8700 Horsens
8230 Åbyhøj
9230 Svenstrup J
9881 Skårup Fyn
8990 Fårup
4390 Vipperød
6960 Hvide Sande
8270 Højbjerg
8900 Randers C
5690 Tommerup
6700 Esbjerg
8300 Odder
8472 Sporup
9600 Aars
5800 Nyborg
8700 Horsens
8300 Odder
Japan
8700 Horsens
8000 Aarhus C
9620 Aalestrup
5500 Middelfart
8300 Odder
8200 Aarhus N
5500 Middelfart
8310 Tranbjerg J
4520 Svenninge
5882 Vejstrup
2100 København Ø
8240 Risskov
5491 Blommenslyst
3650 Ølstykke
4180 Sorø
7300 Jelling
9000 Aalborg
8230 Åbyhøj
3500 Værløse
8450 Hammel
5762 Vester Skerninge
8320 Mårslet
8270 Højbjerg
3050 Humlebæk
8800 Viborg
Japan
8300 Odder
8300 Odder

Iben Hove Jensen
Ida Hofman Münch
Ida Krukow Siim
Ida Leth Pedersen
Ida Marie Lamhauge Hoffmeier
Ida Skov Olson
Ida Vintervad Toft-Karlsen
Igor Duvhal
Ingrid Callesen
Isak Schlüntz
Jacob Østergaard Groth Jensen
Jeppe Jul Andersen
Jeppe Pablo Ingemann Therp
Jesper Nørgaard
Jesper Suhr Larsen
Johan Lysemose Schlicker
Johanna Marie Baand Poulsen
Johanne Asp Ehmsen
Johanne Vogt Sørensen
Jonas Blichfeldt Kristensen
Jonas Højmoose Drejle
Joris Ingmar Hoekman
Josefine Kirstine Nielsen Mogensen
Julie Hedegaard Christiansen
Julie Jakobsen
Julius Emil Bøg Kongsbach
Jumpei Aoki
Kamille Kaasgaard Robertsen
Karina Garne Larsen
Katharina Krarup Thomsen
Kathrine Skov Larsen
Kathrine Ørnsholt Jensen
Kathrine Mindendahl Bruun
Kenan Agic
Kirstine Korsgaard Steffensen
Kristian Alrøe
Kristian Bolodkin
Kristian Krogh Jensen
Kristian Leer
Kristian Riis Larsen
Kristian Skovbo Søndergaard
Kirstine Elisabeth Møller
Lasse Benjamin Skovgaard
Lasse Bjerregaard Hansen
Laura Hedemand Petersen
Laura Kerstine Mortensen
Laura Marie Nabe-Nielsen
Laurits Bugge Larsen
Laurits Halldrøssø Johansen
Lea Maria Bøgh Gregersen
Lea Rostrop Hald
Line Juul Lewis
Line Kragbæk Thon
Line Marie Bech Thomsen
Liv Galspø Nielsen
Louise Hansen Rasmussen
Lukas Christian Dahlmann
Luna Marie Sørensen
Madeline Sillesen
Magnus Asp
Magnus Broe Nørgård Jørgensen
Magnus Emil Hjørt Nielsen
Magnus Svarre
Mai-Britt Mørk Friis Knudsen
Maja Homvand Jørgensen
Maja Hørluk Knudsen
Maja Lomholt Strunge
Maja Rybka Jørgensen
Marie Christina Van Dassen Løfting
Marie Hanghøj Skibsted
Marius O'Donoghue Dideriksen
Martin Hvam Birkebæk
Mathias Alexander Søndergaard

7700 Thisted
7140 Stouby
8260 Viby J
8700 Horsens
4720 Præstø
8000 Aarhus C
9990 Skagen
8300 Odder
8000 Aarhus C
2842 Skodsborg
8700 Horsens
5471 Sønderød
8270 Højbjerg
8300 Odder
4850 Stubbekøbing
8240 Risskov
3450 Allerød
6630 Rødding
5250 Odense SV
8370 Hadsten
3500 Værløse
8350 Hundslund
7182 Bredsten
8961 Allingåbro
2950 Vedbæk
8220 Brabrand
Japan
8520 Lystrup
8450 Allerød
7323 Give
6760 Ribe
7323 Give
7140 Stouby
4520 Svenninge
7700 Thisted
8300 Odder
8300 Odder
8800 Viborg
9681 Ranum
3700 Rønne
7500 Holstebro
7900 Nykøbing M
8200 Aarhus N
5700 Svendborg
3100 Hornbæk
8210 Aarhus V
8000 Aarhus C
8310 Tranbjerg J
8300 Odder
8660 Skanderborg
7950 Erslev
9460 Brovst
9210 Aalborg SØ
8700 Horsens
3460 Birkerød
6270 Tønder
8000 Aarhus C
8930 Randers NØ
7600 Ribe
9400 Nørresundby
2300 København S
8300 Odder
8650 Silkeborg
5750 Ringe
2000 Frederiksberg
6100 Haderslev
5500 Middelfart
4760 Vordingborg
8543 Hornslet
8270 Højbjerg
2610 Rødovre
6933 Kibæk
7800 Skive

Mathias Haabegaard Nielsen
Mathias Jacobsen
Mathias Konstantin Christensen
Mathias Pedersen Laugesgaard
Mathias Scott Jessen
Mathilde Lawaetz Olesen
Mathilde Nielsen
Mathilde Terp Christensen
Mathilde Tranekjer Zachariassen
Matilde Brøchner Jørgensen
Matilde Kragh Nielsen
Mattis Hedegaard Rasmussen
Mette Gadgaard Bjerre
Mette Marie Twistmann Wraa Tiegel
Mia Koch-Poulsen
Mia Krøjmand Sørensen
Mikkel Thorkilsen
Mohamad Said Mirza
Nagomi Mikami
Nanna Emilie Bregendahl-Rafn
Nicolai Vix Vester
Niels Bondi Jakobsen
Nina Nilsson
Nis Oke Breckling
Oliver Østergaard Hansen
Olivia Qvortrup Veje Thomsen
Olivia Skoldborg Ørskov
Oskar Lorentzen-Rask
Pauline Skøtt Dam
Pernille Skovgaard Larsen
Pernille Tipsmark Madsen
Peter Emil Møller Madsen
Peter Kirketerp Linstad
Rasmus Due Burmeister
Rasmus Julius Ibsen
Rasmus Overgaard Andersen
Rasmus Peter Vammen Ørnsnæs
Rebecca Pedersen Rosenberg
Rebekka Tang Mogensen
Rikke Bloch
Rikke Marie Vinther Larsen
Ruka Ono
Sandra Bournonville Nielsen
Sarah Marie Malmqvist
Sebastian Christensen
Sejer Bo Christensen
Shota Narikawa
Signe Grove Jensen
Signe Lange Andersen
Sigrid Lova With Gissel
Sigurd Ulldbjerg Bundgaard
Silas Johannes Jensen
Silke Maj Tjernansen
Smilla Dall-Hansen
Sofie Nørtøft
Sofie Skovgaard Nielsen
Sofus Lasse Petersen
Stig Bundgaard Thomsen
Sven Martin Roneklint Sørensen
Søren Naldal
Søren Schreiber
Takumi Sakurai
Thea Juliane Lund Nielsen
Thomas Skjoldborg
Thor Bjerre Müller Christensen
Thor Flindt Nielsen
Tomas Strøbye
Tomo Sakiyama
William Korsgaard
Xenia Sandfeldt Nissen
Yuuna Narusumi
Yuya Ishikawa

6670 Holsted
9990 Skagen
8210 Aarhus V
4700 Næstved
8000 Aarhus C
5631 Ebberup
8543 Hornslet
5792 Årslev
8700 Horsens
7000 Fredericia
5200 Odense V
8654 Bryrup
8000 Aarhus C
5000 Odense C
5540 Ullerslev
8210 Aarhus V
4281 Gårlev
8220 Brabrand
Japan
5900 Rudkøbing
8831 Løgstrup
8000 Aarhus C
2450 København SV
9700 Brønderslev
5000 Odense C
6700 Esbjerg
8600 Silkeborg
5600 Faaborg
7490 Aulum
9220 Aalborg Øst
8000 Aarhus C
8450 Hammel
8200 Aarhus N
8300 Odder
5000 Odense C
8000 Aarhus C
8850 Bjerringbro
8355 Solbjerg
6950 Ringkøbing
8000 Aarhus C
8240 Risskov
Japan
8660 Skanderborg
5550 Langsøkov
8660 Skanderborg
8220 Brabrand
Japan
8000 Aarhus C
8370 Hadsten
8300 Odder
8250 Egå
8410 Rønne
6800 Varde
8721 Daugård
2200 København N
5690 Tommerup
8600 Silkeborg
6950 Ringkøbing
2610 Rødovre
9520 Skørping
8700 Horsens
Japan
8900 Randers C
7500 Holstebro
8382 Hinnerup
5881 Skårup Fyn
2000 Frederiksberg
8300 Odder
9200 Aalborg SV
7500 Holstebro
Japan
Japan

Skolens ansatte

Pædagogisk afdeling

Ann Jeppesen, Anna Hinchely Ebdrup, Aske Schou Jensen, Bente Kloppenborg, Bertil Sidenius, Bo Seiersen, Camilla With Aasager, Charles Hansen, Christina Maria Tassi di Luigi, Dan Ellegaard, Hanne Mellemkjær, Hans Otto Lunde, Iben Lautrup, Inge Johnsen, Ingeborg Mate Holm, James Naismith, Jesper Hansen, Johannes Schønau, Julie Ardahl Skov, Karin Busk Sørensen, Karin Steen Steffensen, Kenneth Bork, Kim Asmussen, Lisa Schlage, Lærke Kirkeby Beyen, Maria Schønau, Marianne Lene Holst, Max Breyen Kirkeby, Mette Nørgaard Lager, Mette Tang Hansen, Michael Ankjær Szöllösi, Michael Kirch Jensen, Michael Pedersen, Morten Wedege Mathiasen, Nicolai Heine Holm, Nikolaj Trane Evans, Nina Numan, Peter Scharling, Rasmus Schmidt, Rieko Fukazawa Kornum, Sanne Rubinke, Simon Apadana, Stevie Kørvell, Søren Bojer Kristensen, Søren Møllgaard Kristensen, Tine Schmidt.

Timelærer faste

Anders Kronborg, Bjørn Brinch, Christine Wiklund, Darius Kinderis, Dennis Kirkebæk, Jacob Brandt, Mads Thøgersen, Nanna Overby, Nynne Hoe, Poul Erik Fink, Tobias Møller.

Hjælpe lærere

Alberte Topp, Amalie Brønd, Anders Spanfelt, Andreas Friis, Anna Kristensen, Camilla Mortensen, Dorthe Mortensen, Elisa Maria Ydesen, Ella Bylund Roed, Ellen Corneliussen, Emma Søbye, Frederik Schou, Ghaffer Mohamad, Helena Pudy, Hjalte Lange, Jason Pennington, Severin Odgaard, Jeppe Hvidkjær, Johan Bror Hee, Kristine Sejr Jørgensen, Klara Fyrisdal, Linette Østergaard, Line Pedersen, Liv Højland, Malte Weber Pedersen, Maria Rødsgaard, Marius Svinth, Olivia Rønde Aspen, Pernille Fynbo Gajhede, Rosa Apadana, Sami Hajslund, Selma Bjørnkjær, Solveig Maribo, Thorbjørn Eglitis, Valentyna Sayko, Wilma Hovind.

Kontor & IT-afdeling

Annette Poulsen, Asger Busch Jensen, Eva Carlslund, Janni Boeriis Lindkvist Andersen, Kasper Viuf, Martin Gemzøe, Line Winther, Mark Sørensen, Søren Ingvarsdén.

Hjemmehjælp & rengøring

Britta Kirkegaard Madsen, Caroline Andersen, Charlotte Aspman Jensen, Flemming Overgaard, Inge Jensen, Isla Johan Paetridge Høper, Joan Steen Sørensen, John Rosenberg, Karen Marie Karup, Majbrit Fig Tellstrøm, Signe Græsbøll Christensen, Sofie Rasch Lauritsen, Tina Julius Zastrow, Tove Thøgersen.

Køkken

Abdirahman Mohamed, Carina Pedersen, Filip Aurel Corvin, Hristo Dinkov Ivanov, Kasper Holm Pedersen, Laura Krogh Thomassen, Line Kjær Stensgaard, Lisbeth Bækgaard Christensen, Liv Büyükuslu Lund, Lotte Dideriksen, Johan Schrøder Hejlesen, Maria Berg, Martin Hybert Andersen, Pernille Mejenborg Pedersen, Susanne Christiansen, Torben Simonsen.

Pedel

Allan Lykke Cronquist Christensen, Benny Jensen, Benjamin Tandrup Sørensen, Bjarne Bruus Kristensen, Hans Henrik Hansen, Jeppe Glasdam, Kristian Mandal, Kurt Ankerstjerne, Mads Bøgild Jensen, Martin Lundgren Bilstrup, Max Rood Nielsen, Michael Nielsen, Morten Dam Jensen, Mihaela Chivescu.

Værft & Hou Søsportcenter

Claus Bevan Reimann, Julius Adrian Hintze, Lis Kronborg Jensen, Thomas Kærskov Brix.

Vandhalla

Amalie Brønd Jensen, Andreas Kær Rasmussen, Christian Boes, Frida Valentin Rafael Nielsen, Max Olsen, Nicolai Kastrop Martinussen, Per Jensen, Rasmus Tropp, Sune Loft Jensen, Valdemar Skaade.

Skolens bestyrelse

Formand

Jonas Dahl Vanførefonden
Avnbølvej 9, 8240 Risskov

Øvrige bestyrelse

Kim Nøhr Skibsted, næstformand. Vanførefonden
Voldbækvej 3B, 8220 Brabrand

Susanne Olsen. Bevica Fonden
Skovgårds Allé 189, 3500 Værløse

Marianne Kofoed Bevica Fonden
Linnésgade 18, 1. sal, 1361 København K

Mikkel Bundgård DHF
Delfivej 44, 8530 Hjortshøj

Rikke Kastbjerg DHF
Eskebækparken 9, 1.tv., 8660 Skanderborg

Gitte R. R. Nielsen DHF
Bogensevej 85, 5464 Brenderup

Wilton Jensen Elevforeningen
Bakkedraget 8, 7490 Aulum

Jens Bork Elevforeningen
Vestervænget 39, 7323 Give

Peter Skov Jørgensen Muskelsvindfonden
Gydevangen 36, 7120 Vejle Ø

Ghita Tougaard PTU
Charlotte Amalievej 10, 8920 Randers NV

Jørgen Knudsen. Spastikerforeningen
Asgårdvej 11, 7800 Skive

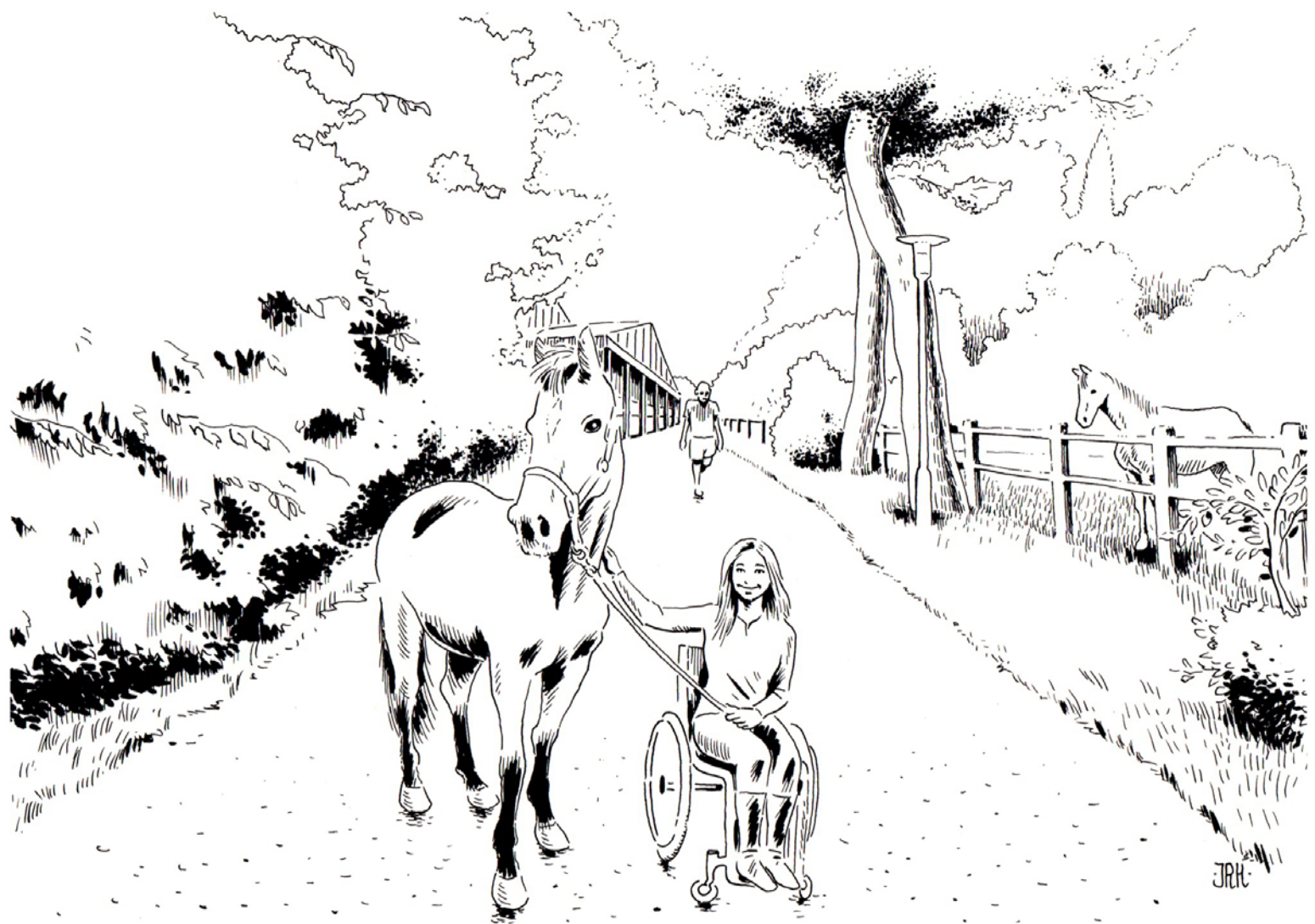
Allan Krogh Paludan Malver. Teknologi- og Kulturforeningen
Banevej 3, 8320 Mårslet

Tom Møller Jensen Teknologi- og Kulturforeningen

Skolens revisor

Steen Pedersen BDO ScanRevision
Birk Centerpark 30, 7400 Herning

egmont højskolen

Egmont Højskolen
Hou • 8300 Odder
tlf. 87 81 79 00
mail@egmont-hs.dk
www.egmont-hs.dk